

Arrest

**nr. 339 648 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VALCKE
Paul Fredericqstraat 105
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 22 juli 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. VALCKE, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 maart 2003 als minderjarige samen met zijn ouders toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 3 juli 2007 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en later werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor Unieburgers met duurzaam verblijf (E+ kaart).

1.3. Verzoeker liep tussen 2020 en 2023 talrijke correctionele veroordelingen op.

1.4. De minister van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 22 juli 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Naam: C.(...)

Voornaam: D.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Slowakije

Krachtens artikel 44bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw vader (C.(...) J.(...)) geboren op 30.12.1967 te Slowakije diende op 17.03.2003 een (tweede) verzoek om internationale bescherming in. In het kader van deze aanvraag verklaarde hij op 28.02.2003 (een tweede maal) in België te zijn aangekomen, vergezeld van 4 van zijn kinderen. Zijn partner en de overige kinderen zouden hem op een later tijdstip volgen. Op 26.03.2003 werd hem een "beslissing tot weigering van verblijf" (bijlage 26bis) en een "bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.03.2003 te verlaten" betekend. Daar de kinderen nog minderjarig waren, volgden ze de procedure van hun vader. Op 27.03.2003 diende uw vader een dringend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Uw moeder (P.(...) S.(...)) geboren op 10.06.1970 te Slowakije diende op 02.04.2003 een (tweede) verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde op 26.03.2003 (een tweede maal) in België te zijn aangekomen, in het gezelschap van nog 4 kinderen (waaronder u). Op 04.04.2003 werd haar een "beslissing tot weigering van verblijf" (bijlage 26bis) en een "bevel om het grondgebied uiterlijk op 09.04.2003 te verlaten" betekend. Daar de kinderen nog minderjarig waren, volgden ze dezelfde procedure. Op 07.04.2003 diende uw moeder een dringend beroep in bij CGVS.

Op 24.04.2003 nam het CGVS een "bevestigende beslissing van weigering van verblijf" voor beide verzoeken om internationale bescherming (betekend aan uw ouders op 05.05.2003).

Op 06.11.2006 dienden uw ouders een derde verzoek tot internationale bescherming in voor zichzelf en hun nog minderjarige kinderen. Zij verklaarden hierbij dat zij na de weigering van hun asielaanvraag d.d. 24.04.2003 niet teruggekeerd zijn naar de Slowaakse republiek. Het verzoek werd op 23.11.2006 afgewezen met een beslissing tot "weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring" (bijlage 13 quater). Deze werd samen met een "bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" (Formulier A) aan uw ouders betekend.

Op 23.11.2006 werd u samen met uw ouders, broers en zussen overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis. Op 13.12.2006 werden jullie naar Slowakije gerepatrieerd.

Op 17.01.2007 diende uw moeder bij de stad Gent een "aanvraag tot vestiging als zelfstandige" (bijlage 19) in en werd ze ingeschreven in het vreemdelingenregister. Uit het inlichtingenbulletin horend bij haar verblijfsaanvraag, blijkt dat 8 van haar kinderen en haar "echtgenoot" ook reeds in België waren op dat moment. Op 12.07.2007 werd uw moeder ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

Op 03.07.2007 diende zij een "aanvraag tot vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn" (bijlage 19) in voor u, uw broers en zussen en werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 03.12.2007 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 17.04.2013 werd u in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor Unieburgers met duurzaam verblijf (E+ kaart) die nog meermaals werd verlengd.

Op 31.10.2019 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 28.02.2020 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden met 5 jaren uitstel daar u zich schuldig maakte aan diefstal (3 feiten gepleegd te Gent tussen 01.09.2018 en 08.05.2019).

Op 29.06.2020 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaren met uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte van 2 jaar, voor de duur van 5 jaren, mits naleving van probatie-voorwaarden daar u zich schuldig maakte aan diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van braak, inklimming, of valse sleutels (14 feiten gepleegd tussen 04.10.2019 en 30.10.2019); aan poging tot diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van braak, inklimming, of valse sleutels (8 feiten gepleegd tussen 09.10.2019 en 30.10.2019); aan diefstal (4 feiten gepleegd tussen 15.09.2019 en 29.10.2019) en aan met bedrieglijk opzet, beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, namelijk een bedrag van min. 700 (euro) (1 feit gepleegd op 16.10.2019). U pleegde al deze feiten te Gent.

Op 11.08.2020 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 02.09.2020 werd u opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis op verdenking van poging tot gewone diefstal met de omstandigheid dat de poging tot diefstal gepleegd werd door middel van braak.

Op 20.11.2020 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan poging tot diefstal door middel van braak (1 feit gepleegd op 02.09.2020) en aan diefstal (1 feit gepleegd in de nacht van 16.02.2019 op 17.02.2019).

Op 03.06.2022 heeft de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) een vonnis gewezen tot toekenning van elektronisch toezicht en tot afwijzing van het verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling. Het elektronisch toezicht (hierna: E.T.) met tweewekelijks penitentiair verlof, en wekelijks penitentiair verlof (hierna: PV) vanaf de vierde maand is op 09.06.2022 effectief in werking getreden.

Op 28.10.2022 werd u terug onder aanhoudingsmandaat geplaatst en in de gevangenis opgesloten op verdenking van diefstal met braak en poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en informaticabedrog.

Bij vonnis van de SURB d.d. 18.11.2022 werd uw E.T. geschorst. Bij vonnis van de SURB d.d. 02.12.2022 werd uw E.T. herroepen omdat u minstens 2 van de opgelegde voorwaarden had geschonden en er geen uitzicht meer was op een veilige sociale reclassering.

Op 22.03.2023 werd u door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten gepleegd tussen 30.07.2022 en 28.08.2022); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (60 feiten gepleegd tussen 30.07.2022 en 17.10.2022); aan diefstal (2 feiten gepleegd tussen 30.07.2022 en 28.08.2022) en onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, namelijk een bedrag van minimum 29,50 euro (1 feit gepleegd op 28.08.2022). U pleegde deze feiten te Gent.

Op 24.05.2023 oordeelde de correctionele rechtbank van Gent dat de bewezen verklaarde feiten [namelijk: diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van valse sleutels (feit gepleegd op 05.07.2022) en diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van braak (feit gepleegd op 03.07.2022)] de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet vormden met de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd in het vonnis van 22.03.2023 en dat een bijkomende straf zich niet opdrong.

Op 06.06.2023 werd u door de correctionele rechtbank van Turnhout in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan bezit van 1,33 gram hasj (inclusief verpakking) met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting (feit gepleegd op 02.01.2022 in de gevangenis van Merksplas).

Op 14.12.2023 werd u door de correctionele rechtbank van Gent in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden daar u zich schuldig maakte aan middelen zonder vergunning in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht of vervoerd, namelijk 9,45 en 30,75 gram crack (feit gepleegd op 02.11.2022 in de gevangenis van Gent).

+++

In de periode van 01.09.2018 tot en met 17.09.2018, heeft u op een niet nader te bepalen tijdstip een fiets gestolen. Op 10.04.2019 heeft u een gps-houder ter waarde van 24,99 euro gestolen in een Carrefourwinkel. U werd op heterdaad betrapt door de winkeldetective. U heeft de 2 feiten bekend. Tenslotte blijkt ook uit het vonnis dat u op 08.05.2019 een bromfiets stal. Winkel- en (brom)fietsdiefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Door het plegen van winkeldiefstallen worden de winstmarges van handelaars aangetast en dienen handelaars te investeren in dure beveiliging van hun producten. Handelaars rekenen deze kosten vervolgens door aan hun klanten, waardoor de hele samenleving wordt benadeeld door zulke diefstallen. Ook de diefstal van bromfietsen brengt heel wat schade en ongemak teweeg voor de slachtoffers hiervan. Op 28.02.2020 werd u voor deze feiten veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot 7 maanden gevangenisstraf met 5 jaar uitstel.

Op 17.02.2019 werd aangifte gedaan van een auto-inbraak waarbij een zonnebril en een rijkhulpsysteem coyote werd gestolen. Het slachtoffer verklaarde onder andere dat de dader een sigarettenpeuk had achtergelaten in het voertuig. Uw DNA werd aangetroffen in de resultaten van het sporenonderzoek. U bekende deze feiten in uw verhoor en verklaarde dat u de coyote aan een vriend, wiens naam u niet wenste te noemen, heeft doorverkocht. U werd op 20.11.2020 bestraft met een gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Gent voor deze feiten.

In de periode van 15.09.2019 tot 30.10.2019 heeft u een hele reeks aan diefstallen, woninginbraken en pogingen daartoe gepleegd in Gent. In totaal waren er 40 slachtoffers. U stal 7 auto's gebruikmakend van de autosleutels die u bij de inbraken vond, 6 huissleutels en 3 sleutelbossen (waarvan 2 met afstandsbediening), 12 portefeuilles met inhoud waaronder identiteitskaarten, bankkaarten, maaltijdchequekaarten, transportabonnementen en contant geld. Daarnaast stal u ook 7 gsm- toestellen, een Apple Watch, een Playstation 4, een draadloze fietscomputer, een fiets, een fietslicht, 4 handtassen met inhoud, een rugzak met zwemkledij, een fles parfum, een kinderbeveiligingssysteem, 8 cd's, 3 jassen, een trui, dozen met vloeistoffen voor vapers, zonnebrillen, een bliken doos met foto's en herinneringen,

boorddocumenten van een voertuig, een tankkaart, 2 buitenlandse nummerplaten, en diverse sommen contant geld. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan informaticabedrog. Op 16.10.2019 meldde een van de benadeelden dat er diezelfde dag op verschillende tijdstippen geld van haar rekening en die van haar man werd gehaald. Van de 2 rekeningen werd in totaal 700 euro onrechtmatig afgehaald. U stal alles wat u op uw pad tegenkwam, zonder ook maar een moment stil te staan bij het leed en het verlies dat u veroorzaakte bij de slachtoffers.

U werd op 30.10.2019 aangetroffen in een van de gestolen voertuigen. Een politieploeg merkte het voertuig op om 8u30 waarna zij wilden overgaan tot interceptie gebruikmakend van een blauw knipperlicht. U bleef aan een zeer traag tempo verder rijden maar uiteindelijk kon het voertuig worden geklemd en werd u overmeesterd. Er werd cash geld aangetroffen op de plaats waar u op de grond werd geboeid en verder had u nog cash geld en een schroevendraaier op zak. Er werden gestolen goederen gevonden op u en in het voertuig waarmee u werd gelinkt aan andere diefstallen. Op basis van de politionele vaststellingen ter plaatse na de diefstal, de verklaringen van de benadeelden, het aantreffen van de vingerafdrukken in de woning van een van de benadeelden, het aantreffen van uw DNA-materiaal in de gestolen auto's, het aantreffen van de gestolen goederen en de uiteindelijk integrale bekentenissen ter terechtzitting omtrent deze feiten werd vastgesteld dat u zich schuldig maakte aan een aanzienlijk aantal woninginbraken. U maakte gebruik van een schroevendraaier om zich toegang te verschaffen tot de verschillende woningen.

Bij verhoor verklaarde u onder andere dat u tot en met juli 2019 een uitkering van 650 EUR per maand kreeg, en dat u was beginnen werken via artikel 60 maar dat u dat werk was verloren en geen inkomsten meer had. Daarnaast verklaarde u onder invloed te zijn van marihuana en crystal meth. U rookte dagelijks een gram cannabis. Crystal meth gebruikte u ongeveer 2 keer in de maand. U had spijt en was onder invloed, u was bereid alle kosten te betalen. Voorgeleid bij de onderzoeksrechter op 31.10.2019 verklaarde u dat de diefstal gepleegd op 30.10.2019 waarbij u werd aangetroffen in het gestolen voertuig, het enige feit was dat u pleegde. Nadat u had vernomen dat u werd aangehouden, begon u in de gang van de onderzoeksrechter te huilen. Een van de onderzoekers zei tegen u dat u zonet een tweede kans had gekregen om de volledige waarheid te zeggen. Hierop vroeg u of u terug binnen mocht om meer te zeggen, doch werd dit door de onderzoekers geweigerd. Tijdens overbrenging zei u spontaan dat u zou meewerken en dat er inderdaad meerdere voertuigen waren: een stuk of vijf, zes. U verklaarde dat u geen plan had. U wandelde wat rond en zag wel wat u tegenkwam.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 29.06.2020, waarin de voormelde feiten werden bestraft met een gevangenisstraf van 4 jaren met uitstel van tenuitvoerlegging voor een gedeelte van 2 jaar, voor de duur van 5 jaren, mits naleving van bepaalde probatie-voorwaarden, blijkt het volgende: "De handelingen van de beklaagden [waaronder u] getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Diefstallen in bedrijven, diefstallen (al dan niet met braak) in voertuigen en woningen vormen een maatschappelijke kwaal die veel overlast, ergernis en schade veroorzaakt voor de getroffen en het onveiligheidsgevoel bij de burger in het algemeen verhoogt. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers ook een flagrante inbreuk op diens privacy. [...] Bezwarend in de huidige zaak is ook dat meestal ook wagens als buit werden geveiseerd, met alle zwaarwichtige gevolgen vandien voor de respectieve benadeelden. De beklaagde C.(...) maakte zich in een recordtempo, en binnen een zeer korte tijdsperiode, schuldig aan een veelvoud van feiten van woninginbraak, waarbij hij op een zeer professionele wijze tewerk ging. De door zijn handelingen aangerichte maatschappelijke schade is enorm, en er is voor de benadeelden weinig realistische hoop op een snelle recuperatie van de daardoor geleden schade. [...] Alle voornoemde beklaagden kampen met een problematische en zeer hardnekkige Crystal meth-verslaving. Crystal meth is een zeer verwoestende drug, die door velen het 'eindstation' wordt genoemd en waarvan maatschappelijk kan worden vastgesteld dat deze overvloedig circuleert in het Slowaakse Roma-milieu, waartoe alle voornoemde beklaagden behoren."

Op 11.08.2020 werd u voorwaardelijk vrijgelaten uit de gevangenis. Minder dan een maand hierna pleegde u reeds opnieuw feiten.

In de nacht van 02.09.2020 omstreeks 01:25 uur meldde een getuige aan de politie dat hij zag hoe een man met witte handschoenen de voordeur van een woning waar een alleenstaande dame woonde, opende met een schroevendraaier en vervolgens deze woning binnenging met een zaklamp. De politie stelde braakschade vast aan de voordeur en kon u in de woning vatten. U droeg witte handschoenen en gebruikte een fietslamp als zaklamp. Tevens werd een schroevendraaier aangetroffen in de draagtas die u bij u had. U verklaarde dat u uit een handtas een enveloppe nam met daarin maaltijdcheques en dat u dit op het aanrecht legde, dat u ook een kleine portemonnee meenam maar deze liet vallen toen de politie binnenkwam, dat het uw bedoeling niet was om in te breken omdat u uw adres net op orde had gebracht en mocht beginnen werken, dat u op dat moment geen inkomen had en leefde van de + 250 euro die uw moeder maandelijks gaf. U verklaarde toen sedert een maand vrij te zijn uit de gevangenis wegens een eerdere inbraak en dat het plots in uw hoofd opkwam om deze feiten te plegen. Voor de onderzoeksrechter verklaarde u dat u de feiten pleegde omdat u onder stress stond wegens een ruzie met uw vriendin, dat uw hersenen anders waren sinds uw vrijlating uit de gevangenis en dat u uw leven in orde wilde maken.

"Uit het strafdossier blijkt dat de beklaagde [u] zich schuldig maakte aan diefstal uit een voertuig en een poging tot woninginbraak waarbij deze poging verijdeld werd doordat een buur tijdig de politie kon verwittigen en de politie vervolgens de beklaagde in de woning kon arresteren zodat heel wat verdere schade vermeden

is kunnen worden. De feiten getuigen van een gebrek aan respect voor de eigendom van anderen en dienen ernstig en passend te worden bestraft. Dat deze feiten een belangrijke impact hebben op de slachtoffers kan niet ernstig worden betwist. In het bijzonder geldt dit voor G.(...) M., een alleenstaande dame, die uit haar slaap gewekt werd en met de beklagde en vervolgens de politie in haar woning geconfronteerd werd. De rechtbank tilt bijzonder zwaar aan het gegeven dat de beklagde op het ogenblik van de feiten onder de bewezen verklaarde tenlastelegging A [= poging tot diefstal door middel van braak op 02.09.2020] nog maar net vrij was uit de gevangenis nadat hij door de Correctionele Rechtbank Oost-Vlaanderen afdeling Gent op 29 juni 2020 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar en mits het naleven van probatievoorwaarden. Amper een maand na zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling, pleegde hij opnieuw een poging tot woninginbraak. Het is duidelijk dat de beklagde geen enkele les heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen voor de correctionele rechtbank; hij werd ten andere ook op 28 februari 2020 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel wegens drie feiten van diefstal; en de hem op 29 juni 2020 verleende kans onder de vorm van probatieuitstel waarbij de eerste voorwaarde was dat hij geen nieuwe strafbare feiten mocht plegen. De beklagde is ondanks zijn zeer jonge leeftijd, hij is thans nog maar 20 jaar oud, reeds een recidivist die niet onder de indruk is van justitie en niet van plan blijkt te zijn om zijn leven alsnog een andere wending te geven. Op de vraag van de verdediging van de beklagde om hem een werkstraf op te leggen, gaat de rechtbank niet in. Deze vorm van alternatieve bestraffing is niet aangepast aan de persoon van de beklagde en zou niet van aard zijn om recidive te vermijden temeer de beklagde op het ogenblik van de feiten onder de tenlastelegging A reeds onder probatievoorwaarden stond en hij ook deze kans niet heeft gegrepen”, aldus het vonnis d.d. 20.11.2020. Met voormeld vonnis werd u door de correctionele rechtbank van Gent bestraft met een gevangenisstraf van 2 jaar voor de feiten van 17.02.2019 en 02.09.2020.

Op 02.01.2022, tijdens uw verblijf in de gevangenis van Merksplas, wenste het gevangenis personeel u te fouilleren. U was de dag voordien op penitentiair verlof geweest en voor uw binnenkomst stelde u verdachte handelingen buiten op straat ter hoogte van uw cel. Bij aanvang van de fouille overhandigde u uit uw broekzak een verdachte substantie gewikkeld in plasticfolie. De lokale politie van politiezone Noorderkempem nam de verdachte substantie op 31.01.2022 in beslag. Na wegen en testen bleek het 1,33 gram hasj (inclusief verpakking) te betreffen. Bij verhoor op 24.01.2023 verklaarde u dat u op de dag van de vaststellingen 1,5 gram hasj had gekregen van een vriend op de wandeling en daar op de wandeling al van had gebruikt. Voor deze feiten werd u op 06.06.2023 door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Druggebruik schaadt de gezondheid en leidt tot overlast en randcriminaliteit. U bevond zich bovendien in een penitentiaire inrichting waar drugs de veiligheid, gezondheid en de herintegratie van zichzelf en andere gedetineerden ernstig in het gedrang kunnen brengen. Eerdere veroordelingen hebben u er niet van weerhouden om zelfs tijdens de uitvoering van de u hierbij opgelegde gevangenisstraffen opnieuw strafbare feiten te plegen.

Op 03.06.2022 werd uw verzoek tot een voorwaardelijke invrijheidstelling (hierna VI) door de SURB afgewezen maar werd u E.T. toegekend. Tijdens het E.T. zou u aanvankelijk tweewekelijks en vanaf de vierde maand wekelijks PV krijgen. Uit het vonnis van de SURB van 03.06.2022 blijkt: “Er is volgens de verslaggeving sprake van een antisociaal verleden. De feiten werden gepleegd onder invloed van drugs en ter financiering van uw verslaving. Er zijn aanwijzingen voor een mogelijke aanwezigheid van een licht verstandelijke beperking. Verder weerhoudt het PSD (Psychosociale Dienst) verslag als persoonlijkheidskenmerken nog impulsiviteit, opportunisme, een beperkte coping, lak aan regels, een agressiecomponent, weinig tot geen probleeminzicht en leugenachtigheid. Er zijn tevens antisociale cognities aanwezig: criminaliteit wordt door u beschouwd als een manier van overleven of als een snelle oplossing voor uw problemen en voor het onderhoud van uw verslaving. U beweert op dit ogenblik geen contact meer te hebben met uw slechte vrienden. U behaalde nooit een diploma en uw werkervaring is eerder beperkt. U kwam al in aanraking met de jeugdrechtbank. Eerdere veroordelingen en alternatieve maatregelen zoals een autonome werkstraf hadden niet het gewenste effect. Vanaf uw 15de tot aan uw detentie was er sprake van dagelijks cannabisgebruik. Ook tijdens detentie zou er nog sprake zijn van cannabisgebruik. Vanaf uw 17de gebruikte u crystal meth. U gebruikte ongeveer een periode van één jaar dagelijks tot aan uw voorlopige hechtenis in oktober 2019, waarna u een zware afkickperiode had in de gevangenis. U heeft spijt over het gebeurde. U beweerde dat u geen herval zal kennen wat betreft het gebruik van crystal meth. Mogelijks zal u wel nog cannabis gebruiken om rustig te blijven en minder stress te ervaren. U acht dan ook een begeleiding op vlak van druggebruik niet noodzakelijk maar indien justitie dit zou wensen, zou u hiertoe wel bereid zijn. Er is weinig probleeminzicht. Voldoende structuur en controle zijn essentieel. Een gestructureerde dagbesteding is dan ook noodzakelijk volgens de verslaggeving.”

De rechtbank kende het E.T. toe omdat geacht werd dat er voldoende vooruitzichten waren op een veilige sociale reclassering. Meer bepaald werden op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke voorzieningen getroffen om het recidiverisico maximaal in te perken. U zou bij uw ouders gaan wonen die in een sociale woning met twee kamers woonden met een van uw zussen. Een financiële begeleiding alsook een begeleiding voor uw drugsproblematiek waren volgens de verslaggeving essentieel. U kon na vrijlating terecht bij het dagcentrum de Sleutel voor een individuele begeleiding en u werd aangemeld bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg om aan de slag te gaan met uw verslavingsproblematiek, uw impulsiviteit en uw coping. Tevens was er een werkbelofte bij de firma CVBA

V.(...) te Antwerpen. De rechtbank herinnerde u eraan dat het naleven van de voorwaarden en afspraken nauwgezet zou opgevolgd worden en dat het verloop van het E.T. bepalend was voor het toekennen van eventuele toekomstige strafuitvoeringsmodaliteiten. Hoewel de VI werd afgewezen omdat het recidiverisico te groot was, kon dit volgens de rechtbank nog veranderen indien zou blijken dat u in het kader van het E.T. alle voorwaarden gedurende een redelijke termijn goed nakwam en er sprake was van een zekere stabiliteit in de belangrijkste levensgebieden. Dit is u niet gelukt.

Het E.T. trad in werking op 09.06.2022, maar nauwelijks een maand later, op 03.07.2022, pleegde u alweer een inbraak in een woning in Gent, waar u een portefeuille met inhoud en een autosleutel ontvreemde. Op 05.07.2022 werd, met gebruik van de eerder gestolen autosleutel, het voertuig van hetzelfde slachtoffer eveneens gestolen. Daags nadien, op 06.07.2022, veroorzaakte u met dit gestolen voertuig een verkeersongeval in Gent waarna u de vlucht nam. U werd aan de hand van DNA-onderzoek geïdentificeerd en ging in de loop van het strafonderzoek over tot bekentenissen. De feiten tonen wederom een gebrek aan respect voor de eigendom van derden. U stond niet stil bij de schadelijke gevolgen van de door u gepleegde feiten. Dat u op deze manier schade toebreacht aan uw slachtoffers deerde u duidelijk niet. Als klap op de vuurpijl veroorzaakte u een verkeersongeval met het gestolen voertuig. De rechtbank oordeelde dat de feiten bijzonder ernstig waren. Daarnaast stelde ze vast dat u ondanks uw jonge leeftijd al geruime tijd had doorgebracht in de gevangenis. U kreeg verschillende kansen van justitie maar bleef misdrijven plegen. Dat u onder E.T. stond kon u duidelijk niet beletten om nieuwe feiten te plegen. Deze snelle terugval getuigt van bijzonder weinig respect voor de kansen die u werden geboden. De rechtbank motiveerde tenslotte: "Het geduld van justitie is op. De rechtbank dient de samenleving te beschermen tegen het niet-aflatend crimineel gedrag van de beklaagde." Voor deze feiten heeft de correctionele rechtbank van Gent op 24.05.2023 geen bijkomende straf opgelegd, daar geoordeeld werd dat deze feiten de opeenvolgende en voorgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet vormden met de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd in het vonnis d.d. 22.03.2023 en dat een bijkomende straf zich niet opdrong.

Zoals reeds vermeld werd in het vonnis van de SURB tot toekenning van E.T. en tot afwijzing van het verzoek tot VI bepaald dat u tijdens het E.T. aanvankelijk tweewekelijks PV werd toegekend, en vanaf de vierde maand wekelijks PV. In de periode van 30.07.2022 tot 17.10.2022 pleegde u tijdens dit PV verschillende inbraakreeksen en pogingen daartoe. De inbraakreeksen waren opvallend in de zin dat deze reeksen telkens betrekking hadden op vele pogingen tot inbraak, met zelden een geslaagde inbraak, dat de braaksporen heel vaak door de verbalisanten werden beschreven als "steeksporen" waarbij de braakschade toegebracht werd met een scherp, vrij "puntig" voorwerp zoals een schroevendraaier. Opvallend daarbij was het gegeven dat deze feiten telkens gepleegd werden toen u PV had, terwijl u onder E.T. stond. De vermogensdelicten konden gelinkt worden aan u aan de hand van camerabeelden, telefoononderzoek, de identieke modus operandi, de analoge braaksporen, het feit dat de feiten in elkaars onmiddellijke omgeving werden gepleegd en de resultaten van de huiszoeking in uw woning, waarbij bepaalde kledij kon gelinkt worden aan de camerabeelden van bepaalde feiten. U ging in de loop van het strafonderzoek stapsgewijs over tot bekentenissen. U verklaarde dat u bij bepaalde feiten onder invloed was van weed en alcohol waardoor u zich bepaalde feiten niet meer kon herinneren. De feiten, waarbij u zich schuldig maakte aan woninginbraken en pogingen daartoe, diefstal en informaticabedrog, tonen nogmaals een gebrek aan respect aan voor de eigendom van derden. U stond duidelijk niet stil bij de schadelijke gevolgen van de door u gepleegde feiten. Dat u op deze manier schade toebreacht aan uw slachtoffers deerde u duidelijk niet. In totaal maakte u 73 slachtoffers. Dergelijke diefstallen zijn een ware plaag en zorgen voor een algemeen onveiligheidsgevoel in de samenleving. Elk afzonderlijk feit heeft ernstige gevolgen voor de slachtoffers. De rechtbank hield bij de bestrafing rekening met het enorm aantal vermogensdelicten en met uw bijzonder ongunstig strafverleden. U was nog jong maar bracht al geruime tijd in de gevangenis door. U kreeg reeds kansen in de vorm van een probatie-uitstel, doch dit werd herroepen omdat u nieuwe feiten pleegde. Dat u tijdens de feiten onder E.T. stond en PV had, precies op momenten waarop u vertrouwen kreeg van het systeem, kon u duidelijk niet beletten om opnieuw feiten te plegen.

Wederom motiveerde de rechtbank: "Het geduld van justitie is op. De rechtbank dient de samenleving te beschermen tegen het niet-aflatend crimineel gedrag van de beklaagde." Voor deze feiten werd u door de correctionele rechtbank van Gent op 22.03.2023 tot een gevangenisstraf van 3 jaar veroordeeld in staat van wettelijke herhaling. Aan de justitie assistent en ter zitting op 25.11.2022 vertelde u dat u de diefstallen had gepleegd wegens geldproblemen. Bovendien was u kort na uw vrijlating opnieuw begonnen met het roken van marihuana.

Op 01.11.2022, slechts 4 dagen nadat u werd aangehouden ten gevolge van voormelde feiten en terug in de gevangenis van Gent zat, pleegde u alweer een strafbaar feit in de gevangenis. U kreeg die dag bezoek van uw moeder P.(...) S.(...). De cipiers zagen hoe u zich verdacht gedroeg en bij de fouille nadien werd op u een bolletje crack van 9,45 gram en een brok crack van 30,74 gram aangetroffen. Bij verhoor verklaarde u onder meer dat u in de gevangenis had gevraagd aan een medege-detineerde of hij voor u hasj kon voorzien. Hij kon dit regelen en u had hem het adres van uw moeder gegeven. De hasj ging naar daar gebracht worden en u had dan uw moeder verwittigd dat er iemand iets ging komen brengen voor u. Ze moest er niet in kijken of het openmaken maar enkel meebrengen voor u naar de gevangenis. Uw moeder wist volgens u dus niet wat het was. Geconfronteerd met het gegeven dat het geen hasj maar crack betrof, stelde u dat het volgens u toch hasj was. Uw moeder verklaarde de drugs aan u te hebben doorgegeven door uw hand te

schudden. Dat u uw moeder heeft gevraagd een aanzienlijke hoeveelheid harddrugs binnen te smokkelen in de gevangenis is bijzonder ernstig. Het gebruik van drugs veroorzaakt ernstige menselijke schade zowel op psychologisch als fysisch vlak met daarenboven aanzienlijk maatschappelijk nadeel tot gevolg. Dergelijk gedrag kan niet worden getolereerd. Door drugs binnen te smokkelen in de gevangenis heeft u de orde, veiligheid en het doel van detentie, namelijk resocialisatie en de werking van begeleidings- en rehabilitatieprogramma's, ernstig in het gedrang gebracht. Het feit dat u er niet voor terugdeinst om zelfs in de gevangenis misdrijven te plegen, schetst uw gevaarlijke ingesteldheid des te meer. Voor deze feiten werd u op 14.12.2023 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Bij vonnis van de SURB d.d. 18.11.2022 werd uw E.T. geschorst. Bij vonnis van de SURB d.d. 02.12.2022 werd uw E.T. herroepen omdat u minstens 2 van de opgelegde voorwaarden had geschonden en er geen uitzicht meer was op een veilige sociale reclassering. U pleegde immers opnieuw inbraakreeksen en werd aangehouden op 28.10.2022.

U diende nog aanvragen voor de toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten in die elk werden afgewezen. Blijkens het vonnis van de SURB van Gent d.d. 29.04.2024 verzocht u opnieuw E.T. en werd er een gelijkaardig plan uitgewerkt als bij de vorige strafuitvoeringsmodaliteit. U zou bij uw ouders kunnen wonen, van wie volgens de rechtbank niet veel controle en sturing kan verwacht worden gezien uw moeder zelf een maand in detentie verbleef wegens het binnensmokkelen van drugs voor u. Daarnaast ging u weer een begeleiding volgen bij De Sleutel en voor een tewerkstelling kon u terecht bij maatwerkbedrijf Manus. U was bereid financiële begeleiding te volgen en de meerdere burgerlijke partijen te vergoeden. U verklaarde zelf dat u reeds geld opzij had gezet voor de slachtoffers en dat u deze rechtstreeks had aangeschreven. De rechtbank verzocht een bewijs te ontvangen alsook een duidelijk overzicht over de nog te betalen burgerlijke partijen en wat reeds vergoed werd. Gelet op het eerder mislopen van het E.T. en de negatieve prognose op langere termijn, wenste de rechtbank stapsgewijs uw terugkeer naar de maatschappij te evalueren, te beginnen met uitgangsvergunningen (hierna UV) en PV's. Het verzoek tot E.T. werd afgewezen wegens het verhoogd risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten en het gebrek aan inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden.

Vervolgens blijkt uit het vonnis tot afwijzing van het verzoek tot beperkte detentie (hierna BD) d.d. 19.07.2024 dat u op 03.06.2024 5 familiale UV's had gekregen. De eerste kende voor zover geweten een goed verloop, bij de tweede ging het echter reeds mis. U keerde niet terug naar de gevangenis op 06.07.2024 omdat u naar eigen zeggen in het ziekenhuis was. Volgens het voorgelegde attest verbleef u daar slechts 1 uurtje, van 20u tot omstreeks 21u. Ter zitting gaf u blijk van probleeminzicht en stelde u dat u het advies van de gevangenis niet opvolgde en nog de ganse dag erna thuisbleef. Er zouden thuis spanningen geweest zijn met uw vrouw en uw zoon die u sedert dat u opgesloten zat niet meer had gezien. U kwam pas terug naar de gevangenis op 07.06.2024. Gelet op het feit dat u niet tijdig terugkeerde na de UV, werden de tegenindicaties verhoogd ingeschat en het verzoek tot BD afgewezen. De uitgangsvergunningen werden voor één maand geschorst. De afwijzingstermijn van de BD werd wel kort gehouden om u verder te motiveren en om uw maatwerk niet te verliezen. De rechtbank moedigde u aan om te focussen op uw eigen reclassering en om pas als u zelf stabiliteit opgebouwd heeft, stappen te zetten om uw vaderrol geleidelijk terug op te nemen. Volgens de rechtbank was het wel positief dat u sinds de zitting in april, 3 afbetalingen deed en nog steeds over maatwerk beschikte.

Bij vonnis tot afwijzing van het verzoek tot BD d.d. 27.01.2025, stelde de SURB echter vast dat de burgerlijke partijen deels werden vergoed via het herstellfonds en dat u slechts 90 euro betaalde tussen april en juli 2024. Daarna werd niets meer betaald.

Hoewel u het voordeel kreeg van een verkorte afwijzingstermijn en een duwtje in de rug van de rechtbank om te reclasseren, faalde u er weer in op het juiste pad te blijven. Uit het vonnis tot afwijzing van het verzoek tot BD d.d. 27.01.2025 blijkt dat uw UV's en PV's op 10.10.2024 herroepen werden nadat u bij terugkeer uit een PV in het bezit gevonden werd van 100g hasj. Bij navraag op 22.06.2025 is gebleken dat ter zake een opsporingsonderzoek loopt bij het parket te Dendermonde. Op dat moment was nog geen beslissing tot vervolging genomen. Over eventuele ontwikkelingen na 22.06.2025 heeft de Administratie geen informatie.

Gelet op de drugvondst na een PV werd het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten als verhoogd ingeschat. Hoewel het reclasseringsplan formeel op punt stond, stelde de vraag zich of een ambulante plan wel toereikend was. U slaagde er niet eens in om tijdens de korte periode van een PV de opgelegde voorwaarden te respecteren, laat staan dat dit zou lukken tijdens een BD. De rechtbank wees erop dat u zich zou moeten bezinnen over een plan dat voldoende recidive beperkend is. Tot op heden blijkt daarvan echter geen sprake te zijn.

U toont zich volstrekt niet in staat om zich aan de wet te houden en lijkt geen enkel besef te hebben van de impact van uw daden op uw slachtoffers en de samenleving. Inbraken zijn bijzonder zware delicten die direct raken aan de persoonlijke levenssfeer van de bewoners en aan de openbare veiligheid. Ze veroorzaken zware economische schade, en vaak onherstelbare morele schade aangezien persoonlijke en emotioneel waardevolle bezittingen verloren gaan. Mensen raken door woninginbraken niet enkel hun bezittingen kwijt, maar ook het gevoel dat ze thuis veilig zijn. Dit wordt nog eens vergroot wanneer de inbraak plaatsvindt terwijl de bewoners thuis zijn. Woningen zijn bij uitstek de plaats waar men zich veilig moet kunnen voelen.

Elke schending hiervan is een zware aantasting van het recht op eerbiediging van de woning. Hoewel er bij de woninginbraken geen fysiek geweld werd vastgesteld, zijn het massale karakter, de hardnekkigheid, en de maatschappelijke schade dermate ernstig dat het geheel aan feiten wel degelijk moet worden beschouwd als zeer zware criminaliteit. In uw geval zijn er meerdere elementen die de zwaarwichtigheid van de feiten onderstrepen. Het voortdurende recidiveren, het groot aantal betrokken slachtoffers, de manifeste afwezigheid van enige structurele gedragsverandering, het gebrek aan welgemeend spijt en ontbreken van re-integratie-inspanningen, maken de gepleegde misdrijven zo problematisch dat zij als zeer zware criminaliteit worden aangemerkt. Het gegeven dat u een drugsproblematiek hebt en tevens werd veroordeeld voor drugsfeiten, onderstreept de zwaarwichtigheid van uw crimineel gedrag des te meer.

Uw gedrag geeft blijk van een aanhoudende criminele persoonlijkheid. Dit blijkt niet alleen uit uw strafrechtelijke veroordelingen maar ook uit de vonnissen tot toekenning én afwijzing van verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten. Het voortzetten van criminele feiten tijdens voorlopige vrijheden, elektronische toezicht of na reeds opgestelde processen-verbaal, toont een duidelijk gebrek aan inzicht en moreel besef. Uw gedrag in detentie en tijdens de verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten laat zware tekortkomingen zien. Geen enkele justitiële tussenkomst heeft u kunnen weerhouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Dit getuigt van een asociale en gevaarlijke ingesteldheid, zonder enig respect voor de rechtsregels of maatschappelijke normen. U toont zich volstrekt niet in staat om zich aan de wet te houden en lijkt geen enkel besef te hebben van de impact van uw daden op uw slachtoffers en de samenleving. Hoewel u wel spijtbetuigingen hebt gedaan, wordt daaraan geen geloof gehecht, aangezien uw gedrag hiermee niet overeenstemt.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Noch uit stukken die u heeft voorgelegd, noch uit stukken uit uw administratief dossier blijkt dat het recidivegevaar is geweken nu u bent opgesloten en dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen wanneer u vrijkomt. Uw zwaar crimineel gedrag, zelfs onder toezicht en met strikte voorwaarden, toont aan dat u hardnekkig volhardt. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag, die afbreuk zou kunnen doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

+++

Overeenkomstig artikel 6281 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 04.03.2025 werd u in de gevangenis tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw verblijfsrecht zou worden beëindigd, er later ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. U tekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst op 04.03.2025.

Op 13.03.2025 maakte uw moeder namens u de volgende documenten over: een foto de verblijfskaart van H.(...) D.(...) geldig tot 20.06.2024, een doorverwijsbrief naar organisaties die het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid uitvoeren, een bewijs van inschrijving bij V.(...) cvba-so, een schoolattest, 2 attesten gevolgde leerjaren en een bewijs van inschrijving bij cvba W.(...).

Op 19.03.2025 maakte uw advocaat samen met de ingevulde vragenlijst, volgende documenten over: een schermafbeelding van het Messengerprofiel van mevrouw H.(...) A.(...) M.(...) en A.(...), een kopie van de verblijfskaart minderjarige H.(...) D.(...), een uittreksel van het rijksregister en een korte toevoeging aan de vragenlijst.

U verklaarde Nederlands en Engels te spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2005 in België bent en dat u op basis van gezinshereniging met uw vader naar België kwam; dat u langdurig ingezet EU-burger bent en beschikt over een EU+ kaart; dat u reeds langer dan 5 jaar ononderbroken en duurzaam verblijft in België; dat u in het bezit bent van een Slowaaks paspoort en een Slowaakse geboorteakte; dat u geen gezondheidsproblemen heeft; dat u voor uw opsluiting samen met uw ouders en uw jongere zus in de (...) woonde; dat u heden geen duurzame relatie heeft maar dat u wel een lange relatie had met H.(...) A.(...) M.(...) (van uw 12 jaar tot 20 jaar); dat jullie samen een minderjarige zoon hebben, namelijk H.(...) D.(...) (geboren op 16.07.2017 in België); dat u nog nauwe banden onderhoudt met de moeder van uw zoon via telefoon en videocalls ondanks het feit dat jullie niet langer samen zijn; dat uw minderjarige zoon (H.(...) D.(...)) bij zijn grootmoeder (H.(...) A.(...)) verblijft in de (...); dat beide ouders het ouderlijk gezag hebben met een minnelijke verblijfsregeling; dat uw minderjarige zoon bij zijn grootmoeder verblijft opdat hij zou opgroeien in een stabiele leefomgeving; dat uw minderjarige zoon school loopt aan de Vrije Basisschool in Ledeberg; dat u officieel geregistreerd werd als vader van het minderjarige kind en dat u dagelijkse contacten heeft met uw zoon door 1 tot 3 keer per dag te bellen en wekelijks een videocall in te plannen.

Met betrekking tot uw zoon verklaart u dat deze het recht heeft om een duurzame relatie met zijn vader in België te onderhouden. U vraagt de eerbiediging van het gezins- en familieleven conform artikel 8 het

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en vraagt rekening te houden met de sociale realiteit. U verklaarde dat het minderjarige kind scheiden van zijn vader om hem terug te leiden naar Slowakije, een schending zou uitmaken van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet.

Verder verklaarde u nog familieleden te hebben in België, namelijk uw ouders, en 7 broers en zussen. U verklaarde dat u goede contacten onderhoudt met hen. U verklaarde zeer nauw betrokken te zijn in het leven van uw minderjarige zoon en bijgevolg onderhoudt u ook nauwe banden met uw ex-schoonmoeder, H.(...) A.(...).

Wat betreft uw schooltraject in België verklaarde u het lager onderwijs te hebben gevolgd in het KLIMREK te Gent. Vervolgens liep u school in OLVI Gent waar u een kappersopleiding volgde. U heeft deze opleiding niet afgewerkt, maar vatte in die periode wel enkele interim- en studentenjobs aan. U verklaarde iemand te zijn die steeds iets om handen wil hebben en niet kan stilzitten.

Wat betreft uw beroepstraject verklaarde u steeds actief te zijn geweest op de arbeidsmarkt en tal van interim tewerkstellingen te hebben gedaan. U heeft gewerkt in de LOTUS-fabriek, u heeft al als schoonmaakmedewerker gewerkt, u heeft in een papierfabriek in Gent gewerkt alsook bij de Groendienst Manus te Gent. Bij deze laatste verklaarde u weer aan de slag te kunnen omwille van het feit dat Manus streeft naar sociale inclusie, maar tevens omdat u een goede werkracht bent en u dus een meerwaarde voor het team vormt.

Met betrekking tot uw land van herkomst Slowakije verklaarde u dat u rechtstreeks vanuit Slowakije naar België kwam om uw vader te vervoegen, dat u nooit elders hebt gewoond en dat u sinds 2005 nooit het Belgische grondgebied hebt verlaten om terug te reizen naar uw land van herkomst. U verklaarde volledig vervreemd te zijn van Slowakije en een "dreamer" te zijn. Verder verklaarde u dat de term "dreamer" wordt gebruikt voor immigranten zonder papieren die als kind naar de Verenigde Staten zijn gebracht. Ze zijn opgegroeid in de VS en beschouwen dit land vaak als hun thuis. Velen van hen hebben onderwijs gevolgd, werken en dragen bij aan de Amerikaanse samenleving. Ondanks hun langdurige verblijf hebben ze geen wettige verblijfsstatus en lopen ze het risico op deportatie. U verklaarde sinds 2005 op legale wijze op het Belgische grondgebied te verblijven en dat u oproeide volgens de Belgische regels en cultuur. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u en uw familie behoren tot de Roma-minderheid in Slowakije. Een terugkeer naar Slowakije, zou ervoor zorgen dat u in moeilijke levensomstandigheden terecht zou komen, dan wel uw leven of integriteit zal moeten vrezen. U verklaarde dat de Roma-gemeenschap in Slowakije al geruime tijd wordt geconfronteerd met systematische discriminatie en sociale uitsluiting. U verwijst naar enkele bronnen die het institutionele racisme tegen de Roma-minderheid in Slowakije bevestigen, meer bepaald een nieuwsartikel van Aljazeera Media Network, een rapport van Minority Rights Group, en een nieuwsbericht van Caritas Vlaanderen.

U verklaarde geen netwerk te hebben in uw land van herkomst gezien alle familie is weggetrokken naar België, Nederland, Duitsland, Engeland, Ierland, en dat u volledig opnieuw, alleen, onderworpen aan segregatie of discriminatie, een leven zou moeten opbouwen in het geval dat u zou worden teruggeleid naar Slowakije.

Tenslotte vraagt u dat de Administratie voldoende rekening houdt met het feit dat u als minderjarige naar België kwam, hier opgroeide en nooit terugkeerde naar uw land van herkomst, dat u in België een beschermingswaardig gezinsleven hebt met uw ouders, broers en zussen, uw minderjarige zoon, uw ex-partner en haar familie, dat de hogere belangen van uw kind voldoende in rekening moeten worden gebracht, dat u bij een eventuele terugkeer naar Slowakije zal worden onderworpen aan systematische discriminatie en in menonwaardige omstandigheden zou kunnen terechtkomen omwille het feit dat u Roma bent. Zolang er geen garanties kunnen worden geboden dat u veilig en menswaardig zou kunnen leven in Slowakije, kan allerminst worden overwogen om u terug te sturen naar Slowakije, stelt u.

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d.19.03.2025 dat u heden geen duurzame relatie heeft in het Rijk maar dat u van uw 12e tot uw 20ste een relatie had met H.(...) A.(...) (geboren op 05.08.2001 te Slowakije, nationaliteit: Slowakije, EU+ kaart geldig tot 02.07.2034). Ondanks het feit dat u niet langer samen bent met mevrouw H.(...), stelt u nog steeds zeer nauwe banden met haar te onderhouden. U zou dagelijks contact met haar onderhouden via telefoon en videocall.

Jullie hebben samen een minderjarige zoon, namelijk H.(...) D.(...) (geboren op 16.07.2017 in Gent, nationaliteit: Slowakije, IK kids geldig tot 08.07.2021). U werd officieel geregistreerd als vader van H.(...) D.(...).

U en H.(...) A.(...) hebben het ouderlijk gezag en besloten een minnelijke verblijfsregeling overeen te komen. H.(...) D.(...) zou bij zijn maternale grootmoeder (H.(...), A.(...), geboren op (...) te (...), nationaliteit: Slowakije, EU+ kaart geldig tot 10.10.2032) verblijven in de (...) opdat hij zou opgroeien in een stabiele leefomgeving. U zou zeer nauw betrokken zijn bij het leven van uw zoon, hem dagelijks 1 tot 3 keer bellen en wekelijks een videocall met hem hebben. U vraagt de eerbiediging van het gezins- en familieleven conform het artikel 8 van het EVRM en vraagt rekening te houden met de sociale realiteit. Hij zou schoollopen aan de Vrije Basisschool in Ledeberg, aan de (...).

Uit de registers blijkt dat u nooit officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als H.(...) A.(...) en/of H.(...) D.(...). H.(...) D.(...) staat inderdaad sinds zijn geboorte op hetzelfde adres ingeschreven als zijn maternale

grootmoeder H.(...) A.(...). Uit het strafdossier blijkt dat u tijdens een verhoor op 20.12.2019 aan de politie verklaarde dat u inwoonde bij uw schoonouders, vriendin en kind. De duur en de aard van dat verblijf zijn niet nader te verifiëren. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat H.(...) A.(...) sinds 03.12.2021 niet meer ingeschreven staat op hetzelfde adres als H.(...) D.(...) en H.(...) A.(...) (met uitzondering van de periode van 16.06.2023 tot 02.10.2023). Zij heeft nog minstens 2 kinderen gekregen nadat jullie relatie beëindigd werd (een dochter geboren op 08.12.2021 en een zoon geboren op 27.05.2023). Uw relatie met H.(...) A.(...) is dan ook niet langer van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Hetzelfde geldt voor uw band met haar moeder, H.(...) A.(...), met wie geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. De band met uw ex-schoonmoeder is dan ook niet als beschermingswaardig aan te merken.

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Uit het strafdossier blijkt dat u regelmatig harddrugs gebruikt (heeft). Volgens uw eigen verklaring bent u begonnen met het gebruik van crystal meth op 17-jarige leeftijd. Deze periode valt samen met de geboorte van uw kind. Aangezien u structureel onder invloed was van drugs, waaronder de harddrug crystal meth, kan u in die periode onmogelijk op een veilige, stabiele of verantwoorde manier zorg hebben gedragen voor uw minderjarig kind. Het feit dat u een kind had in België, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. U bent feiten beginnen plegen in 2019, toen uw zoon amper 2 jaar oud was. U pleegde ernstige strafbare feiten, zelfs toen u onder E.T. stond en ook tijdens uw detentie werd u herhaaldelijk betrapt op het bezit van drugs. Zoals supra reeds uitvoerig beschreven, werd er bij een fouille op 02.01.2022 in de gevangenis van Merksplas 1,33 gram hasj (inclusief verpakking) op u gevonden. Op 01.11.2022 bezorgde uw eigen moeder u 9,45 en 30,74 gram crack in de gevangenis van Gent en in het vonnis van de SURB d.d. 27.01.2025 wordt vermeld dat u bij terugkeer uit een PV op 06.10.2024 in de gevangenis in Beveren in het bezit van 100 gram hasj gevonden werd (reden waarom uw PV's en UV's werden herroepen). Uw aanhoudende betrokkenheid bij criminele activiteiten en uw blijvend druggebruik getuigen van een structureel gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten aanzien van uw kind. Voor zover uit het dossier blijkt, bent u sinds de geboorte van uw kind nooit de voornaamste zorgdrager geweest: (minstens) tijdens de eerste jaren was u frequent onder de invloed van harddrugs, waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u, zelfs toen u niet gedetineerd was, nauwelijks of niet in staat was om op een verantwoorde manier voor uw kind te zorgen. In de daaropvolgende jaren verbleef u meermaals in detentie, en tijdens periodes van E.T. verbleef u op het adres van uw moeder, niet op het adres waar uw kind woonde, wat erop wijst dat u ook toen geen structurele zorgrol opnam. Het is bovendien opmerkelijk dat uw zoon al sinds 16.06.2023 niet meer ingeschreven staat op het adres dat u opgegeven heeft. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er heden een hechte band zou bestaan tussen u en uw zoon en dat jullie relatie voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van uw zoon, of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, of u zijn scholing opvolgt, of u regelmatig en kwaliteitsvol contact heeft, et cetera. U verklaart wel regelmatig te bellen en wekelijks een videocall in te lassen, maar u legt geen stuk voor ter staving zodat dit een blote bewering is die niet wordt ondersteund met een begin van bewijs. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat D.(...) u daar driemaal fysiek bezocht: op 08.11.2019, op 25.01.2020 en op 26.12.2022. Uit diezelfde lijst blijkt dat u tot 19.08.2024 regelmatig virtueel bezoek had van H.(...) A.(...), en ook nog op 16.07.2025, mogelijks was uw zoon daar soms ook bij aanwezig ondanks het gegeven dat zij sinds 03.12.2021 niet meer officieel ingeschreven staat op hetzelfde adres als H.(...) D.(...). Dergelijk contact blijft hoe dan ook mogelijk wanneer u niet langer in België zou zijn. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, kan, gelet op de feitelijke vaststellingen, niet geconcludeerd worden dat er weldegelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en H.(...) D.(...). U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie heden als effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

Uw zoon beschikt onafhankelijk van u over een onbeperkt verblijfsrecht in België. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat uw zoon niet langer bij zijn maternale grootmoeder, die reeds van bij zijn geboorte zijn voornaamste zorgdrager lijkt te zijn, zou kunnen blijven wonen. Er blijkt dan ook niet en het wordt niet concreet aangetoond dat uw minderjarige zoon moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder u.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Bovendien zal u volgens uw huidige detentiefiche pas op 11.06.2030 strafeinde bereiken. Hij zal dus nog jarenlang zonder uw dagdagelijkse

aanwezigheid leven. Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw zoon gewend is aan uw afwezigheid als vader in zijn dagdagelijkse leven.

Indien ervan uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw zoon heden voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals supra reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is, u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen en er bijvoorbeeld de schoolvakanties zou kunnen doorbrengen. U zou immers nog goede contacten hebben met zijn moeder. Dat uw contact met uw zoon moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. U kan desgewenst vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen. Met uw crimineel gedrag heeft u het gezinsleven wetens en willens op het spel gezet, hetgeen voor uw eigen rekening en risico komt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan het belang van u en uw zoon bij uitoefening van een gezinsleven. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, 8 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Hoewel de sociale context enigszins kan verschillen, zijn zowel Slowakije als België lidstaten van de Europese Unie waardoor zij gelijkaardige normen hanteren op vlak van onderwijs, gezondheidszorg en kinderrechten. Er zijn dus geen fundamentele verschillen of hinderpalen die de verdere ontwikkeling van uw zoon zouden belemmeren in het geval hij u zou willen volgen naar Slowakije en zich bij u zou willen vestigen in de toekomst. Hij is nog jong en kan zich aanpassen aan een nieuwe omgeving, taal en cultuur. Met de juiste begeleiding kan hij zijn ontwikkeling voortzetten in Slowakije.

Wat betreft uw overige familieleden in België, waaronder uw ouders, en 7 broers en zussen beperkt u zich ertoe te stellen dat uw familie in België woont en dat goede contacten heeft met hen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen broers en zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met een van deze familieleden. Hun aanwezigheid in België wordt enkel vermeld en een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van een van hen. Het gegeven dat u goede contacten hebt met hen, is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Uit de vonnissen van de SURB d.d. 03.06.2022 en 29.04.2024 blijkt wel dat u volgens uw reclasseringsplan bij uw ouders ging wonen en dat ook een van uw zussen daar nog verbleef. Uw ouders woonden in een sociale woning met twee slaapkamers en gingen hun slaapkamer aan u afstaan. Hoewel de justitie assistent zich vragen stelde bij de haalbaarheid van het inwonen over een lange periode werd er wel positief geadviseerd. U heeft zich niet gehouden aan het reclasseringsplan en belandde opnieuw in de gevangenis. Uit de omstandigheid dat u bij uw ouders woonde, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid afgeleid worden. Uw leeftijd, met name 25 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het inwonen volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid van (een van) uw familieleden aan te tonen. Bovendien legde u inschrijvingsbewijzen voor van twee sociale huisvestingsmaatschappijen (V.(...) en CVBA W.(...)) waaruit blijkt dat u op een wachtlijst stond voor een sociale woning. U kan in staat worden geacht zelfstandig te leven en in uw levensonderhoud te voorzien gezien u deze stappen hebt ondernomen en gezien uw leeftijd. Voormelde familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het onderhouden van contact met uw familie in België moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

Uit niets blijkt dat een beëindiging van uw verblijf in België het contact met uw familieleden in de weg zou staan.

De ernstige aantasting van de openbare orde die uit uw gedragingen voortvloeit, is hoe dan ook van dien aard dat uw familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de bescherming en handhaving van de openbare orde.

+++

U kwam eerst op 2-jarige leeftijd naar België. U keerde terug naar Slowakije toen u 6 jaar oud was, en op 7-jarige leeftijd kwam u weer naar België. Heden bent u 25 jaar oud. Bij strafeinde zal u net geen 30 jaar oud zijn.

U verklaarde hier te zijn opgegroeid volgens de Belgische regels en cultuur en nooit te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst. Uw banden met het herkomstland zouden volgens u dan ook bijna onbestaande zijn gezien u er ook geen netwerk meer hebt. Volgens uw verklaring zouden al uw familieleden inmiddels zijn verhuisd naar België, Nederland, Duitsland, Engeland en Ierland. Wat betreft uw schooltraject in België verklaarde u het lager onderwijs te hebben gevolgd en in het secundair onderwijs een kappersopleiding te hebben gevolgd. U verklaarde dat u uw opleiding niet afmaakte maar dat u in die periode wel enkele interim- en studentenjobs hebt gedaan. U omschreef uzelf als iemand die altijd actief wil zijn en niet kan stilstaan.

Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier een schoolopleiding is genoten, opleidingen werden gevolgd, en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn.

Volgens een Dolsis-uittreksel d.d. 21.05.2025 blijkt dat u eigenlijk maar sporadisch hebt gewerkt tussen 2016 en 2023. In totaal zou u slechts 18 dagen hebben gewerkt tussen 2016 en 2022, alsook een onbepaald aantal dagen bij Manus tussen 10.10.2022 en 09.01.2023. Bovendien blijkt uit het vonnis van 29.06.2020 van de correctionele rechtbank van Gent dat u tot en met juli 2019 een uitkering van 650 EUR per maand kreeg, en dat u was beginnen werken via artikel 60 maar dat u dat werk was verloren. Dit strookt niet met het beeld van iemand die de wil heeft om te werken, en al helemaal niet met iemand die op een eerlijke manier in zijn levensonderhoud wil voorzien, aangezien u zich herhaaldelijk schuldig hebt gemaakt aan inbraakreksen. Uit het vonnis van de SURB d.d. 03.06.2022 blijkt dat de feiten werden gepleegd onder invloed van drugs en ter financiering van uw verslaving en dat criminaliteit door u wordt beschouwd als een manier van overleven of als een snelle oplossing voor uw problemen en voor het onderhoud van uw verslaving. U vond het duidelijk niet belangrijk om uw brood eerlijk te verdienen zoals de meeste burgers in de maatschappij dit wel doen. Integendeel stal u van andere mensen die wél werken en eerlijk hun geld verdienen. U kreeg meerdere kansen via de SURB om te resocialiseren en een reclasseringsplan op te stellen. U werd financieel en sociaal begeleid en daarnaast kreeg u maatwerk bij Manus ondanks dit alles bleef u feiten plegen. Zoals reeds vermeld, zijn de meerdere feiten waaraan u zich schuldig maakte verwerpelijk en is er gezien uw aanhoudend crimineel gedrag een actieve dreiging voor de openbare orde. Dat u weer zou kunnen werken bij Manus omdat u een goede werkkraacht zou zijn en u dus een meerwaarde voor het team zou zijn, doet niets af aan het gegeven dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Dit weegt niet zwaarder dan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Bovendien staft u deze bewering en werkbeploofte niet met bewijzen.

Het contact met verwanten, vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Het loutere feit dat u sociale relaties heeft gecreëerd in België, betekent niet dat deze relaties opwegen tegen het feit dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Uw sociale contacten hebben bovendien niet bijgedragen aan een positieve verandering in uw gedrag. Blijkens het vonnis d.d. 29.04.2024 van SURB van Gent zou u via vrienden in contact zijn gekomen met de Tsjetsjeense mafia.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, geleet op het gegeven dat u op jonge leeftijd naar België kwam, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). U bent in de mogelijkheid uw privéleven verder te zetten of opnieuw op te bouwen in uw land van herkomst. Het feit dat uw verblijfsrecht in België wordt beëindigd, betekent bovendien niet automatisch dat u naar Slowakije moet terugkeren, een land waar u zelf aangeeft geen netwerk meer te hebben. U verklaarde immers dat uw familieleden zich in andere landen hebben gevestigd. Het staat u vrij zich te vestigen in een van de landen waar u verblijfsrecht kan krijgen en waar u over een sociaal netwerk beschikt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. U legt geen enkel element voor dat het tegendeel bewijst. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

Met betrekking tot uw land van herkomst, Slowakije, verklaarde u volledig vervreemd te zijn van dat land en dat u sinds 2005 het Belgische grondgebied niet hebt verlaten om naar Slowakije terug te reizen. U verklaarde een "dreamer" te zijn, zijnde immigranten zonder papieren die als kind naar de Verenigde Staten zijn gekomen en die ondanks hun langdurige verblijf geen wettige verblijfsstatus hebben waardoor ze het risico lopen op deportatie. U verklaarde sinds 2005 wél op legale wijze op het Belgische grondgebied te verblijven en dat u oproeide volgens de Belgische regels en cultuur. Een terugkeer naar Slowakije, zou ervoor zorgen dat u in moeilijke levensomstandigheden terecht zou komen, dan wel uw leven of integriteit zal

moeten vrezten. U verklaarde dat de Roma-gemeenschap in Slowakije al geruime tijd wordt geconfronteerd met systematische discriminatie en sociale uitsluiting. U zou volledig opnieuw, alleen, onderworpen worden aan segregatie of discriminatie een leven moeten opbouwen in het geval dat u zou worden teruggeleid naar Slowakije.

Er dient te worden onderstreept dat u sinds 2005 het Belgische grondgebied wél hebt verlaten gezien u op 13.12.2006 samen met uw ouders, broers en zussen naar Slowakije werd gerepatrieerd. Jullie zijn daarna teruggekomen en op basis van een aanvraag d.d. 03.07.2007 verwierf u verblijfsrecht. Sinds 17.04.2013 beschikt u over duurzaam verblijf.

Het is belangrijk te benadrukken dat de term "dreamer" specifiek betrekking heeft op migranten in de Verenigde Staten zonder wettig verblijf. De term vindt zijn oorsprong in een Amerikaans wetsvoorstel dat bedoeld is om bepaalde immigranten die als kind naar de Verenigde Staten kwamen, maar geen geldige verblijfsstatus hebben, blijvende bescherming te bieden tegen deportatie. U beschikte wel over een geldige verblijfsstatus en liep geen risico op deportatie omwille van een preciaire verblijfsituatie. Dat uw verblijfsrecht heden wordt beëindigd is te wijzen aan uw persoonlijk gedrag. U bevindt zich bovendien niet binnen het Amerikaanse, maar binnen het Europese migratiekader, meer bepaald, dat van België. De toepassing van de term "dreamer" in uw situatie is dan ook ongepast, aangezien deze term enkel zinvol is binnen de specifieke Amerikaanse context van jongeren in illegaal verblijf.

+++

U gaf aan te vrezten in moeilijke levensomstandigheden terecht te komen in Slowakije ten gevolge van systematische discriminatie en sociale uitsluiting van de Roma. Voor de volledigheid wordt reeds vermeld dat hoewel u verwijst naar bronnen die het bestaan van institutioneel racisme tegen Roma-minderheden in Slowakije bevestigen, deze geen betrekking hebben op uw individuele situatie. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van discriminatie of mensenrechtenschendingen ten aanzien van Roma in Slowakije, is onvoldoende om aan te tonen dat ieder individu die tot de Roma-gemeenschap behoort, louter om die reden, een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

U hebt de Slowaakse nationaliteit en Slowakije is een lidstaat. Op basis van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten kan men vermoeden dat u in Slowakije geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C- 438/17, Ibrahim, pt. 83). Men kan er dus van uitgaan dat uw grondrechten in acht zullen worden genomen in Slowakije. Er kunnen wel verschillen zijn in de algemene toestand tussen de lidstaten. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Het wordt niet betwist of ontkracht dat de socio-economische omstandigheden problematisch en complex kunnen zijn in een andere lidstaat.

Uit artikel 3 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat op een Staat de verplichting rust om een verblijfstitel toe te staan aan een vreemdeling, of -in uw geval- het verblijfsrecht te laten behouden, wanneer deze aanhoudend ernstige strafbare feiten pleegt.

Er wordt benadrukt dat deze administratieve beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en nog geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zal grondig worden beoordeeld op het moment dat er handelingen worden ondernomen om u van het grondgebied te verwijderen.-Het feit dat u nadat u uw straf heeft ondergaan niet langer in België kan blijven omdat u geen verblijfsrecht meer heeft, houdt niet in dat u dient terug te keren naar Slowakije. Het is niet uitgesloten dat u initiatieven neemt om een derde land te vinden waar u kan verblijven.

+++

De wettelijke grondslag voor deze beslissing is terug te vinden in artikel 44bis van de wet van 15.12.1980. Deze wettelijke bepaling zet artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en van de Raad om in het Belgisch recht, hetwelk een stelsel van bescherming tegen verwijderingsmaatregelen creëert voor Burgers van de Unie dat gebaseerd is op de mate waarin de betrokkenen in de gastlidstaat geïntegreerd zijn, zodat naarmate de burgers van de Unie en hun familieleden beter in dat gastland geïntegreerd zijn, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten belangrijker zijn (cf. overweging 24 van de Richtlijn 2004/38/EG; arrest HvJ van 17/04/2018, B. Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 44).

Aldus volgt uit de bewoordingen en de opzet van artikel 28 van richtlijn 2004/38, en dus deze van artikel 44bis van de wet van 15.12.1989, dat de daarin geboden bescherming tegen verwijdering geleidelijk hoger wordt naargelang de mate van integratie van de betrokken Unieburger in het gastland (arrest HvJ van 17/04/2018, B. t/Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 48). Aldus bepaalt, in Belgisch recht, §3, 1° van artikel 44bis van de wet van 15.12.1980, dat alleen om "dwingende redenen van nationale veiligheid" een einde kan gemaakt worden aan het verblijf van de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie —hierna HvJ— volgt dat deze verhoogde bescherming onderworpen is aan voorwaarden, namelijk:

- *dat betrokkene eerst over een duurzaam verblijfsrecht beschikt (arrest HvJ van 17/04/2018, B. t/Land Baden- Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C- 424/16, punten 49 en 61);*
- *en dat hij op een ononderbroken wijze heeft verbleven op het grondgebied van het gastland, met name België, gedurende de tien jaren voorafgaand aan het verwijderingsbesluit, waarbij deze periode moet berekend worden door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van betrokkene (cf. arrest HvJ van 17/04/2018, B. t/Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C- 316/16 en C-424/16, punten 65-66 ; arrest HvJ van 16/01/2014, Secretary of State for the Home Department t/ M. G., C-400/12, punten 24 en 27).*

Wat betreft de tweede voorwaarde opgeworpen door het HvJ opdat een burger van de Unie kan genieten van de verhoogde bescherming tegen verwijdering, namelijk de verplichting voor deze laatste om in het gastland te hebben verbleven gedurende een ononderbroken periode van tien jaar voorafgaand aan de beslissing van verwijdering, volgt uit de rechtspraak van het HvJ dat bepaalde omstandigheden de continuïteit van dit verblijf kunnen onderbreken, hetgeen de facto tot gevolg heeft dat betrokkene het voordeel van deze verhoogde bescherming tegen verwijdering wordt ontzegd.

Ten aanzien van de vraag of in de gevangenis doorgebrachte perioden als zodanig en onafhankelijk van perioden van afwezigheid van het grondgebied van het gastland, ook kunnen leiden tot een verbreking van de band met dit land en tot een onderbreking van het verblijf aldaar, heeft het Hof geoordeeld dat “dergelijke perioden weliswaar in beginsel inderdaad de duurzaamheid van het verblijf in de zin van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 (en dus, naar Belgisch recht, in de zin van artikel 44bis, §3, 1°) onderbreken, echter, om te bepalen of zij aldus hebben geleid tot een verbreking van de eerder met het gastland opgebouwde integratiebanden die tot gevolg heeft dat de betrokken persoon de door deze bepaling gewaarborgde hogere bescherming wordt ontzegd, een algehele beoordeling moet worden gemaakt van de situatie van die persoon op het precieze moment waarop de vraag rijst of hij dient te worden verwijderd. In het kader van deze algehele beoordeling moet rekening worden gehouden met in de gevangenis doorgebrachte perioden, samen met alle andere factoren die in het individuele geval alle relevante aspecten vormen, met inbegrip, in voorkomend geval, van de omstandigheid dat de betrokken persoon in de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven.” (cf. HvJ 17/04/2018, B t/ Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 70 ; in die zin arrest HvJ van 16/01/2014, Secretary of State for the Home Department t M. G., C-400/12, punten 33-38).

In het kader van de “algehele beoordeling” opgelegd door het Hof om de continuïteit of discontinuïteit van het verblijf van een burger van de Unie in zijn gastlidstaat te bepalen gedurende de vereiste periode van tien jaar voorafgaand aan de beslissing tot verwijdering, dienen de autoriteiten van het gastland rekening te houden met de intensiteit van de integratiebanden die betrokkene heeft opgebouwd tijdens zijn verblijf voordat hij in detentie geplaatst is, met name op maatschappelijk en cultureel gebied en met betrekking tot de familie, om na te gaan of deze al dan niet leiden tot een daadwerkelijke worteling in de samenleving van die lidstaat (cf. HvJ 17/04/2018, B t/ Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 72).

Verder vermeldt het Hof dat deze “algehele beoordeling” andere relevante elementen kan omvatten, zoals “de aard van het strafbare feit dat de betrokken periode in de gevangenis heeft gerechtvaardigd en de omstandigheden waaronder dat strafbare feit is gepleegd, en voorts alle relevante elementen met betrekking tot het gedrag van de betrokkene tijdens de gevangenschap.” (cf. HvJ 17/04/2018, B t/ Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 73).

Het Hof legt uit dat uit de aard van het strafbare feit en de omstandigheden waaronder het is gepleegd, kan worden opgemaakt in hoeverre de betrokken persoon in voorkomend geval afstand heeft genomen van de samenleving van het gastland, terwijl de houding van de betrokkene tijdens diens detentie op haar beurt kan bijdragen tot het vergroten van deze afstand of integendeel, met het oog op zijn aanstaande terugkeer in de samenleving van dat gastland juist tot het handhaven of herstellen van de integratiebanden die hij eerder met het gastland had opgebouwd (cf. HvJ 17/04/2018, B t Land Baden-Württemberg en Secretary of State for the Home Department t. Franco Vomero, gevoegde zaken C-316/16 en C-424/16, punt 74).

In casu wordt het niet betwist dat u houder bent van een duurzaam verblijfsrecht sinds 17.04.2013. Desondanks blijkt uit uw administratief dossier dat aan de voorwaarde van de continuïteit van uw verblijf gedurende de periode van tien jaar voorafgaand aan huidige beslissing tot beëindiging van verblijf niet is voldaan.

Overeenkomstig de “algehele beoordeling” voorgeschreven door het Hof om de continuïteit van uw verblijf op het Belgisch grondgebied te evalueren, wordt benadrukt dat u strafbare feiten bent beginnen plegen toen u net 18 jaar oud was, nadat u voordien reeds in aanraking was gekomen met de jeugdrechtbank, en dat u sindsdien gekend bent bij de gerechtelijke autoriteiten wegens het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten. U maakte zich schuldig aan een aanzienlijk aantal diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, en pogingen daartoe, waaronder meerdere woninginbraken terwijl de bewoners aanwezig waren, het bezit

van drugs en informaticabedrog. Over de voorbije 5 jaar werd u 7 keer correctioneel veroordeeld tot gevangenisstraffen met een totaal van 127 maanden. Uw detentie nam aanvang op 31.10.2019 en ook dit verliep niet hoe het moest, gezien u tweemaal werd veroordeeld voor het binnenbrengen van een aanzienlijke hoeveelheid drugs in de gevangenis, en gezien het feit dat u strafbare feiten pleegde toen u onder elektronisch toezicht stond. U kreeg meerdere kansen om uw gedrag te veranderen en terug te integreren in de maatschappij maar dit had geen effect op u.

De door u gepleegde feiten getuigen van een volgehouden afwijzing van de in België geldende maatschappelijke normen. Herhaaldelijk heeft u bewezen een bedreiging te vormen voor de rust en veiligheid binnen de samenleving. Uw gedrag weerspiegelt een manifeste weigering om zich aan de regels van de Belgische samenleving te houden. Gelet op de ernst en het herhalend karakter van de feiten waaraan u zich schuldig hebt gemaakt en het onveiligheidsgevoel dat u teweegbracht voor de maatschappij in haar geheel wordt vastgesteld dat u zich wetens en willens hebt afgekeerd van de Belgische samenleving en haar instellingen.

Wat betreft het bestaan of het ontbreken van integratiebanden vóór uw detentie, herhalen we dat u op jonge leeftijd naar België bent gekomen, dat u hier naar school bent gegaan maar dat u school niet hebt afgemaakt, en dat u sporadisch hebt gewerkt. U legde geen stukken voor waaruit een duurzame integratie blijkt. U bent sinds uw 17% verslaafd aan harddrugs en criminaliteit lijkt een evidentie te zijn voor u. Dit wijst op een patroon van desintegratie, niet van een succesvolle maatschappelijke integratie.

Met betrekking tot uw familiale situatie vóór uw detentie, wordt opgemerkt dat u al een minderjarige zoon en een partner in België had voordat u voor het eerst in de gevangenis werd opgesloten. Daarnaast wonen ook uw ouders, broers en zussen in België. Het feit dat u een kind en andere familieleden in België hebt, heeft u er echter niet van weerhouden herhaaldelijk strafbare feiten te plegen, waarmee u zich distantieerde van de samenleving. In hoeverre u daadwerkelijk belang hechtte aan uw banden met België, is dan ook de vraag. Indien dat wel het geval was geweest, mocht verwacht worden dat u in het belang van uw familiale situatie uw gedrag zou hebben aangepast, of op zijn minst op een bepaald moment een ommekeer zou hebben gemaakt om de Belgische strafwetgeving te respecteren.

Gezien het verloop van uw persoonlijke, familiale en economische situatie, zoals hiervoor uiteengezet, stellen we vast dat er eerder sprake is van een patroon van desintegratie dan van een succesvolle maatschappelijke integratie.

Bijgevolg, gelet op al het voorgaande, stellen we vast dat uw integratiebanden en de continuïteit van uw verblijf in België onherstelbaar verbroken zijn, in die mate dat de verhoogde bescherming tegen verwijdering vastgelegd in Belgisch recht in artikel 44bis, §3, 1° van de wet van 15.12.1980 niet op u van toepassing is.

Het is dus legitiem dat de Administratie deze beslissing einde verblijf neemt op basis van artikel 44bis, §2 van de wet van 15.12.1980.

+++

U hebt geen elementen ingevuld op de vragenlijst met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de onderhavige beslissing.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker maakte op 1 december 2025 en op 16 december 2025 een 'aanvullende nota' over zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.3. Middels zijn eerste aanvullende nota benadrukt verzoeker nogmaals de banden die tussen hem en zijn familie zouden bestaan, zijn verslavingsproblematiek en zijn Roma-achtergrond en voert hij nieuwe elementen aan in verband met de medische situatie van zijn vader. In zijn tweede aanvullende nota wijst verzoeker dan weer op opvolging die hij geniet door TANDEM, een organisatie die ten dienste staat van gedetineerden met geestelijke gezondheidsproblemen en op zijn wil om zijn slachtoffers te vergoeden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet valt onder de "Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en dus niet onder

de bepalingen die betrekking hebben op het “Annulatieberoep” (artikel 39/78 e.v. van de vreemdelingenwet). Bijgevolg kan in het kader van deze procedure geen ‘aanvullende nota’ worden bijgebracht.

2.5. De aanwezige advocaat van de verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat een ‘aanvullende nota’ niet voorzien is in de bepalingen betreffende de rechtspleging in het annulatiecontentieux en vraagt daarom om deze ‘aanvullende nota’s’ uit te debatten te weren.

2.6. De Raad wijst er terloops op dat het tijdstip waarop hij als annulatierechter de wettigheid van een beslissing dient te beoordelen samenvalt met het moment waarop het bestuur die beslissing nam. Hierbij dient hij rekening te houden met de feitelijke toestand op het moment dat de beslissing werd genomen en kan hij geen acht slaan op gegevens die slechts naderhand zijn opgedoken.

De ‘aanvullende nota’s’ van de verzoekende partij van 1 december 2025 en 16 december 2025 worden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn gedinginleidend verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Algemene principes

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerder heeft dan wel een uitgebreide beslissing genomen, ze heeft geen of onvoldoende rekening gehouden met alle gekende feitelijkheden beschikbaar in verzoekers dossier.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing alle belangen tegen elkaar moeten worden afgewogen.

Met andere woorden dienen alle belangen, van alle betrokken partijen voldoende waarde te krijgen en niet zomaar worden genegeerd.

Verweerder lijkt in casu de belangrijke feiten te minimaliseren opdat haar vooringenomen besluit kon worden bevestigd. De belangen van de verzoeker (en diens minderjarig kind) worden volledig weggewuifd onder het mom van de bescherming van de Belgische maatschappij.

Ze schilderen hem af als een ware crimineel ondanks het feit dat hij duidelijk te kampen heeft met psychologische – en verslavingsproblematieken. Deze worden in de bestreden beslissing dan wel aangehaald, er wordt hiermee niks gedaan. Dat dit nochtans belangrijk is in de afweging die gemaakt moet worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij haar uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister / Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Uit hetgeen hierboven reeds kort aangestipt, blijkt alvast duidelijk dat dit niet het geval is en de bestreden beslissing wel degelijk kennelijk onredelijk is.

4.2. Eerste middel: Schending van het Gezins- en familieleven conform artikel 8 EVRM

4.2.1.

Een beëindiging van het verblijf in België en een terugkeer naar Slowakije zal een schending van verzoekers privé- en gezinsleven zoals beschermd door het artikel 8 EVRM teweeg brengen.

Het artikel 8 EVRM stelt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit houdt in dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familielevens en gezinslevens.

Verweerster werpt op dat zij voornoemde recht echter kan inperken ter bescherming van de openbare orde en ter voorkomen van strafbare feiten.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 2504/2007 blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van stikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privéleven van de betrokkene.

Verzoekers volledige gezin, bestaande uit zijn ouders en 7 broers en zussen. Daarnaast had hij een langdurige relatie met mevrouw H.(...), A.(...) M.(...), met wie hij een minderjarige zoon H.(...), D.(...) heeft. Ook zijn ex-schoonmoeder, mevrouw H.(...), A.(...) vormt een belangrijke schakel in verzoekers familielevens. Het respect voor het familielevens en gezinslevens wordt zoals eerder aangehaald, gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM wordt het gezinslevens ook verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinslevens:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn communicatie.”

Nu worden noch het begrip gezins- en familielevens, noch het begrip privéleven niet duidelijk gedefinieerd in voornoemde artikelen. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Opdat er sprake is van een effectief gezinslevens, betreft een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Voor de volledigheid, voegt verzoeker ook enkele definities van zowel het familie- als het privéleven: Familielevens: “het samenlevens tussen personen in nauwe persoonlijke en familiale verbondenheid”. (zie <https://www.encyclo.nl/begrip/Gezinslevens>)

Verder worden de termen als volgt beschreven door de Council of Europe – zie <https://www.coe.int/nl/web/echr-toolkit/le-droit-au-respect-de-la-vie-privee-et-familiale>, eigen markeringen:

“Privélevens” omvat bijvoorbeeld veel meer dan privacy, dat vooral rechten rond vertrouwelijkheid en beslotenheid betreft. Privélevens gaat bijvoorbeeld over persoonlijke identiteit, seksuele gaardheid en activiteiten, gender, bescherming van persoonsgegevens, het recht beschermd te worden tegen lawaai of de uitstoot van giftige stoffen en bescherming tegen lastiggevallen worden (stalking).

Ook “familie- en gezinslevens” is een ruim begrip volgens het verdrag en behelst veel meer dan dat van klassieke getrouwde koppels met kinderen. Het betreft dus ook ongehuwde paren (mits het bestaan van een langdurige vaste relatie wordt aangetoond), paren van hetzelfde geslacht en transseksuelen, nauwe bloedverwanten, zoals grootouders en kleinkinderen en broers en zussen. De kwestie is: is er bewijs van nauwe persoonlijke banden. Deze vraag werd vaak gesteld in uitwijzingszaken waarin personen mochten blijven indien ze familiebanden hadden, zelfs wanneer ze strafbare feiten hadden gepleegd of hun verblijfsvergunning was verlopen.”

In het Marckx-arrest werd tevens verduidelijkt dat de voornoemde term niet beperkt mag worden tot het wonen onder 1 dak en het eten aan 1 tafel.

Er dient in casu dus een grondige toetsing gemaakt te worden aan het artikel 8 EVRM.

4.2.2.

De kernvraag dient te worden beantwoordt: namelijk of de staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28/06/2011, Nunez/Noorwegen, §68-69)

De beleidsruimte van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de Vreemdelingenwet (Pari. St. 51-2845/001) moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Art. 44bis. Vw. stelt het volgende, eigen markeringen:

Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [...] om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [...], alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. [...]

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

Verweerster probeert in de bestreden beslissing de banden die de verzoeker heeft in België volledig te minimaliseren. De relatie die hij heeft met zijn ex, mevrouw H.(...), A.(...), moeder van zijn zoon, én de minderjarige zoon, wordt bestempeld als zijnde onbestaande gezien hij in het verleden nooit officieel samenwoonde met hen. Nochtans bevestigt verweerster wel dat ondanks het feit dat verzoeker nooit officieel ingeschreven stond op het adres van zijn ex, dit wel blijkt uit zijn strafdossier.

Dat hieruit al zou moeten worden vastgesteld dat verzoeker en mevrouw H.(...), A.(...), maar ook haar moeder (ex-schoonmoeder) H.(...), A.(...) een nauwe band hebben opgebouwd tijdens hun samenwoont en de zorg voor de minderjarige D.(...).

Deze band wordt door de verweerster echter volledig genegeerd. Zo stelt de verweerster zelfs dat mevrouw H.(...), A.(...) geen band meer kan hebben met verzoeker onder het artikel 8 EVRM gezien ze inmiddels nog 2 kinderen kreeg met een ander.

Hierbij vergeet verweerster rekening te houden met het feit dat partijen samen een kind hebben en dit een band scheidt. Ook de band met de minderjarige D.(...) wordt geminimaliseerd gezien hij bij zijn grootmoeder in Ledeberg inwoont en verzoeker in het verleden nooit de voornaamste zorgdrager is geweest voor hem.

Nochtans bestaat er sowieso een band tussen kind en zijn ouders, wat neerkomt op gezinsleven. Het EHRM oordeelde voorts in de zaak ELHOLZ t. Duitsland van 13/07/2000, dat het wederzijds genieten van elkaars gezelschap door ouders en kinderen een fundamenteel onderdeel van het gezinsleven vormt, zelfs als de relatie tussen de ouders is verbroken.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat een kind het recht heeft op contacten met beide ouders, ook na een scheiding, dit recht impliceert dan ook dat beide ouders in enige mate moeten samenwerken én dus banden moeten onderhouden.

Verzoeker moet niet samenwonen met zijn kind om een belangrijke figuur te zijn in het leven van zijn kind. Hij heeft regelmatig en kwaliteitsvolle contacten met zijn zoon en bespreekt de opvoeding van D.(...) met H.(...), A.(...) bij wie de minderjarige woont, nadat verzoeker en zijn ex samen besloten dat deze omgeving te Ledeberg, de beste was voor de opvoeding van de zoon. Verzoeker voorzag dus wel degelijk op een veilige, stabiele omgeving voor zijn zoon en nam duidelijk zijn verantwoordelijkheid op.

Het valt dan ook te betreuren dat de verweerster haar verregaande beslissing gaat baseren op aannames, zie stuk 1, pg. 9: "Voor zover uit het dossier blijkt, bent u sinds de geboorte van uw kind nooit de voornaamste zorgdrager geweest: (minsten) tijdens de eerste jaren was u frequent onder invloed van harddrugs, waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u, zelfs als u niet gedetineerd was, nauwelijks of niet in staat was om op een verantwoorde manier voor uw kind te zorgen;"

Dat dit niet kan worden geaccepteerd.

4.2.3.

Verder, is het een feit dat verzoeker al van jonge leeftijd kampt met een verslavingsproblematiek die hem aanzette tot het plegen van de feiten voor dewelke hij werd veroordeeld. Een verslavingsproblematiek is een ziekte en betekent niet automatisch dat een ouder een structureel gebrek kent aan verantwoordelijkheidszin ten aanzien van het kind. Dit wordt ook bevestigd in een rapport van de Universiteit van Michigan 'What is addiction',
geraadpleegd via

<https://medicine.umich.edu/dept/psychiatry/programs/addiction-center/what-addiction?>

"Addiction is a Chronic Disease, Not a Moral Failing

In a November 2016 report, former Surgeon General Vivek Murthy, M.D., publicly confirmed what researchers have known for years: Addiction is a chronic illness accompanied by significant changes in the brain. Addiction does not occur because of moral weakness, a lack of willpower or an unwillingness to stop. This finding stems from decades of work investigating the effects of substance use on the brain.

Medical Definition

According to the American Society of Addiction Medicine, addiction is a primary, chronic disease of brain reward, motivation, memory and related circuitry. Dysfunction in these circuits leads to characteristic biological, psychological, social and spiritual manifestations. This is reflected in an individual pathologically pursuing reward and/or relief by substance use and other behaviors. Addiction is characterized by inability to consistently abstain, impairment in behavioral control, craving, diminished recognition of significant problems

with one's behaviors and interpersonal relationships, and a dysfunctional emotional response. Like other chronic diseases, addiction often involves cycles of relapse and remission."

Er wordt in de bestreden beslissing herhaaldelijk aangehaald dat verzoeker een verslavingsproblematiek heeft dewelke wordt aangesterkt door een verstandelijke beperking. Toch wordt nergens in de bestreden beslissing iets gezegd over verzoekers gezondheidssituatie, wat nochtans vereist wordt in het artikel 44bis, §4 Vw.

Het enige wat wél wordt aangehaald door de verweerster, over de drugsproblematiek, is het volgende: "Crystal meth is een zeer verwoestende drug, die door velen het 'eindstation' wordt genoemd en waarvan maatschappelijk kan worden vastgesteld dat deze overvloedig circuleert in het Slowaakse Roma-milieu, waartoe alle voornoemde beklagden behoren". (zie het stuk 1, pg 4)

Verweerster erkent dat het druggebruik van verzoeker en/of zijn kringen problematisch is, doch probeert zij haar handen van hem aftrekken en hem als het ware recht het gebruik induwen. Vervolgens zou ze hem zonder enige zekerheid op een netwerk, degelijke huisvesting of onderdak terugleiden naar Slowakije, het enige land waar hij een verblijfstitel kent. Dat structuur en een nuttige dagbesteding voor drugverslaafden nochtans noodzakelijk is voor een re-integratie. (zie oa T. DECORTE, in de resultaten van Antwerpse Monitor Jongere, Alcohol en Andere Drugs, geraadpleegd via <https://www.ugent.be/re/cssr/nl/onderzoeksgroepen/isd/publicaties/rapport-amjad2.pdf>, pg. 15 en 19)

De bestreden beslissing kan niet worden aanvaard gezien het onvoldoende (tot geen) rekening houden met verzoekers (medische) problematiek die nochtans herhaaldelijk wordt aangestipt in verzoekers strafdossier die door de verweerster werd uitgelopen.

In een recent verslag van de sociale dienst van de gevangenis, wordt het volgende opgenomen – zie het stuk 4, pg. 11:

Middelenmisbruik

Het alcoholgebruik van dhr. C.(...) kende zijn aanvang op 17-jarige leeftijd, wanneer hij met enkele vrienden een 3 à 4 tal alcoholische consumpties verbruikte. In eerste instantie beperkte zijn alcohol gebruik zich tot af en toe tijdens het uitgaan. Niettegenstaande vertelt betrokkene dat hij op 17-jarige leeftijd in het ziekenhuis werd opgenomen na het consumeren van 8 flessen whisky (in groep met 6 à 7) in combinatie met de drug crystal meth. Hij meent dat in de loop van die avond 'het licht uitging' en hij terug wakker werd in het ziekenhuis. Hij zou een kleine hartstilstand hebben gehad. Dit was een eenmalige gebeurtenis, waarvan betrokkene volledig hersteld is. Al kreeg hij er te horen dat hij een niet goed werkend hart heeft en hier rekening mee dient te houden. Verder kan hij weinig vertellen over dit incident, gezien hij een black out had. Dit zou zijn wake up call zijn geweest, waardoor hij zijn alcoholgebruik beperkt tot 2 à 3 consumpties sterke drank en enkel tijdens het uitgaan.

Wat drugs betreft kwam hij op 15-jarige leeftijd in aanraking met marihuana via zijn schoonbroer (man van zijn zus). Hij gebruikte dit om rustig te worden en in functie van het creëren van nieuwe muziek. Er was sprake van dagelijks gebruik van 2 joints per dag en dit tot aan zijn detentie. In de inrichting te Gent zou er ook nog sprake zijn geweest van het gebruik van marihuana en rond de kerstperiode van 2023 werd ook hasj gevonden bij een celcontrole, wat hij verklaarde nodig te hebben omdat hij veel aan zijn hoofd had.

Samen met enkele van zijn vrienden kwam hij op 17 jaar voor het eerst in aanraking met crystal meth. In de begin periode van dit gebruik, beperkte dit zich tot 1 keer per maand tijdens het maandelijks Slovaakse feest te Gent. Betrokkene dronk dan geen alcohol, maar gebruikte crystal meth om zich te kunnen amuseren. Zijn familie zou dit gebruik nooit hebben opgemerkt. Na enkele maande stopte betrokkene met dit gebruik, omwille van zijn partner.

Echter 1,5 jaar later kwam betrokkene, door zijn schoonbroer, terug in aanraking met crystal meth. Dhr. Csizsar zat toen in een moeilijke periode en zocht zijn toevlucht in zijn gebruik. Al snel was er sprake van dagelijks gebruik van zo een 3 à 4 gram. In eerste instantie dealde de schoonbroer van betrokkene in crystal meth, waardoor hij dit gratis kon gebruiken. Uiteindelijk is zijn schoonbroer opgepakt en diende betrokkene zelf in te staan voor de aankoop van zijn product. Omwille van zijn moeilijke financiële situatie is betrokkene dan diefstallen beginnen plegen om zijn gebruik te financieren. Volgens betrokkene had hij onder invloed van crystal meth het gevoel dat hij de wereld aankon. Hij kon niet stil zitten, moest iets doen. Heden kan hij aangeven dat hij crystal meth nodig had om te functioneren, hij beseft dat hij te kampen had met een verslaving. Er was sprake van ongeveer een periode van 1 jaar lang dagelijks gebruik en dit tot aan zijn voorhechtenis op 30.10.2019. in de gevangenis kreeg hij te maken met een zware afkick.

Voor zijn detentie was er geen sprake van medicatie gebruik. Sinds zijn detentie neemt hij Setraline als antidepressiva. Hij zou de medicatie nooit misbruiken.

Er zou nooit sprake zijn geweest van gokken.

Betrokkene gebruikte buiten bovenstaande nooit geen andere verslavende middelen. Verder deed hij nooit eerder beroep op hulpverlening.

Dhr. C.(...) meende bij aanvang van zijn detentie (voor zijn ET in 2022) te beseffen dat hij zijn leven drastisch dient te veranderen. Dat leven zoals voor zijn detentie, niet langer meer gaat. Hij heeft een zoon en hierbij horende verantwoordelijkheden die hij dient op te nemen. Heden heeft hij zijn zoon al meer dan twee jaar niet meer gezien. Momenteel is zijn zoontje 6 jaar (°2017) en heeft hij al zoveel gemist. Betrokkene meent dat zijn zoon zijn motivatie tot verandering is.

Zo geeft hij aan dat hij spijt heeft van wat er is gebeurd en dat het zijn eigen fout is, dat hij en alleen hij schuldig is aan de gepleegde feiten. Hij schaamde zich tegenover zijn toenmalige partner, gezien zij niet op de hoogte was van zijn gebruik noch van de feiten die hij pleegde. Wanneer we bevragen om dit nader te verklaren, dan geeft hij aan dat zijn vrouw wel op de hoogte was van zijn marihuana gebruik, maar niet van het gebruik van crystal meth. Hij vertelt dat zij zich niet inlaat met drugs, dus ook niet weet waar ze op moet letten. Ze merkte soms wel op dat betrokkene niet geheel zichzelf was, maar kon dit niet plaatsen, aldus betrokkene. Daarnaast had dhr. C.(...) ook steeds een smoesje klaar om zichzelf hieruit te praten. Als smoesje gaf hij vaak aan dat hij een hele nacht was gaan werken, aangezien dat hij de som geld waarmee hij thuis kwam, diende te verklaren. De schoonmoeder van betrokkene zou wel op de hoogte zijn geweest van zijn druggebruik. Doch deze heeft nooit iets tegen haar dochter gezegd, gezien betrokkene hen geholpen heeft om naar België te komen en hier een leven op te bouwen.

Zo is betrokkene naar eigen zeggen, "zijn vrouw in Slowakije gaan halen" en heeft hij later haar familie laten overkomen.

Wat de toekomst betreft geeft betrokkene aan dat hij mogelijks nog wel marihuana zou gebruiken om rustig te blijven en minder stress te ervaren. Dit zagen we ook terug in de periode van zijn ET in 2022. Op vlak van crystal meth is hij vrij zelfverzekerd dat hij geen herval zal kennen. Zo geeft hij ook aan dat het bij hem alles of niets is, als hij eenmalig terug de stap zet, dan is hij terug vertrokken. Zijn schoonbroer zou ondertussen terug in Slowakije wonen en verder is er niemand in zijn familie die zich inlaat met het gebruik van drugs. Hierdoor geeft betrokkene aan dat hij een begeleiding op vlak van druggebruik niet als noodzakelijk acht. Indien justitie dit zou wensen is hij er echter wel toe bereid.

Dhr. C.(...) beseft dat de gevangenis zijn redding was. Zo geeft hij aan dat, als hij aan dit tempo had doorgegaan, hij er mogelijks niet meer was.

Verzoeker is verslavingsgevoelig en neemt reeds sinds jonge leeftijd zware drugs waardoor vele problemen werden veroorzaakt en ook verzoekers gedrag negatief werd beïnvloed.

Verder neemt hij ook Sertraline als antidepressiva. Dat dit niet zomaar kan en mag worden genegeerd. Dit is namelijk een medicijn dat wordt gebruikt om depressie en/of angststoornissen te behandelen. (zie de bijsluiter <https://app.fagg-afmps.be/pharma-status/api/files/62bc6e9b1e5c015ab3ed5ead>)

Verzoeker heeft nood aan hulp en bijstand en opvolging voor zijn problematieken, geen terugleiding naar een land alwaar de verslaving of zoals hij het zelf verwoord 'een stap terug' onvermijdelijk zal zijn.

Dat dit dan ook allerminst ten goede zal komen voor het minderjarig kind.

Een terugleiding naar Slowakije zou betekenen dat de zoon van verzoeker alle mogelijkheden om met zijn vader in contact te komen en een band uit te bouwen zouden worden ontnomen. Dat de beslissing dus allerminst in het belang van het kind is.

Dat het daarenboven ook allerminst in het belang van verzoekers gezondheid en welzijn zou zijn.

4.2.4.

Verweerster gaat vervolgens verder met de stelling dat de minderjarige zoon van verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht in België en een stabiel leven leidt bij de maternale grootmoeder. Dat nergens concreet kan worden aangetoond dat de minderjarige zoon moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder hem. Overigens vinden de contacten op heden voornamelijk digitaal plaats, wat betekent dat verzoeker even goed deze band en contacten kan blijven onderhouden, zonder een verblijf in België te hebben. Dat de bestreden beslissing geen echte ontwrichtende impact zal hebben op kleine D.(...) leven. (zie het stuk 1, pg 10) Verder stelt men ook dat in het geval de minderjarige zijn vader zou willen zien, hij mits begeleiding zijn vader ongetwijfeld zal kunnen bezoeken in het buitenland. Meer nog, gezien Slowakije lid is van de Europese Unie, zou de minderjarige met de juiste begeleiding zijn ontwikkeling zelfs kunnen verder zetten in Slowakije...

Dat dit ook assumpties zijn en vrij algemene vage stellingen zijn, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie hoe hij in casu écht is.

Dient dan ook te worden herhaald dat de minderjarige bijzonder kwetsbaar is en zijn mening eventueel had moeten worden gehoord.

Verzoeker verwijst dan ook dienstig naar het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft en dat bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.” Door verzoekers verblijfsrecht te beëindigen zorgt de verweerster er tenslotte voor dat de jonge zoon van verzoeker alle kansen worden ontnomen om bij zijn vader in te wonen of contacten in persoon te hebben. Dat dit onredelijk is en wel degelijk een ontwrichtende impact zal hebben op de jongen.

4.2.5.

Verder wordt gesteld dat verzoekers banden met zijn ouders en 7 broers en zussen niet kan vallen onder de draagwijdte van het artikel 8 EVRM. Er is namelijk een afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (Zie zaak Mokrani t. Frankrijk, EHRM 15/10/2003 nr. 52206/99)

Toch zouden er volgens verweerster in casu geen stukken voorliggen waaruit het familieleven blijkt en het louter aanwezig zijn in België volstaat niet.

Uit het reclasseringsplan van verzoekers strafdossier stelt verweerster wél vast dat verzoeker tijdens uitgaansvergunningen of elektronisch toezicht bij zijn ouders en zussen verbleef/verblijft. Toch kan dit niet worden gezien als een afhankelijkheidsband, aldus verweerster.

Verzoeker is namelijk een 25-jarige man van wie kan worden verondersteld dat hij op zelfstandige wijze een leven kan leiden en in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Dat hij reeds inschrijvingsbewijzen voorlegde van sociale huisvestingsmaatschappijen waaruit blijkt dat hij zijn zelfstandig leven aan het uitbouwen is. Dat de familieleden overigens vrijelijk kunnen in- en uitreizen dus contacten onderling kunnen blijven onderhouden worden.

Toch vergeet verweerster rekening te houden met een belangrijke factor: verzoeker verblijft reeds geruime tijd in de gevangenis en kan er niet werken.

Dat is dan ook dé reden waarom hij geen enkel inkomen heeft en daardoor onder meer zijn slachtoffers niet kan vergoeden. Verweerster beticht hem van het niet nemen van zijn verantwoordelijkheid tegenover zijn slachtoffers, maar hij was tot nu toe praktisch in de onmogelijkheid om geld te verdienen, noch om zijn slachtoffers te betalen, noch om een leven buiten de gevangenis op te bouwen.

Nu is het belangrijk op te merken dat verzoeker wel degelijk schuldinzicht heeft en beseft dat hij zijn slachtoffers moet vergoeden. Daarom diende hij een aanvraag bij het herstellfonds in, dewelke werd goedgekeurd. Dit betekent dat verzoeker kan/mag gaan werken, maar dat het geld dat hij hiermee verdient rechtstreeks wordt doorgestort aan de burgerlijke partijen. (zie stuk 3)

Wat betreft het eerste middel, dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet naar recht verantwoord daar de belangenafweging overeenkomstig artikel 8 EVRM, in samenhang gelezen met artikel 44bis Vw. en het proportionaliteitsbeginsel klaarblijkelijk niet zorgvuldig werd uitgevoerd.”

In een tweede ‘middel’ wijst verzoeker op zijn integratie en sociale en culturele banden met België. Hij stelt hierbij het volgende:

“4.3.1. Verzoekers integratie en intensiteit van de integratiebanden

a)

Verweerster tracht de verzoeker af te schilderen als een asociale jongeman die een waar gevaar vormt voor de Belgische maatschappij. Dat haar beslissing tot beëindiging van zijn verblijf in België gerechtvaardigd is ondanks zijn langdurig verblijf én het verblijf van zijn volledige familie in België. Ze haalt hierbij talloze quotes boven uit het strafdossier.

Nochtans dient te worden onderlijnd dat dat gevangenis hem anders ervaart. Zo kan worden gelezen in het Verslag van de Psychosociale Dienst van de gevangenis van Beveren (zie het stuk 4) Zie pg. 2:

“Binnen detentie werkte betrokkene verschillende periodes in verschillende werkhuizen. Op 04.02.2022 startte hij met Herstelfonds. Hij kreeg een goedkeuring voor 200 uren, wat zich vertaalt in 25 dagen van 8 uur, dit goed voor een bedrag van €1900. Hij bracht dit tot een goed einde bij de plantentuin te Merksplas. De werkgever zou tevreden zijn geweest over zijn geleverde inspanningen.

Tijdens het psychosociaal onderzoek bij PSD Merksplas nam betrokkene een meewerkende houding aan. Hij is steeds vriendelijk en beleefd. De verschillende procedures en het verloop van zijn dossier moesten meermaals aan betrokkene worden uitgelegd. Hij leek niet wegwijst te geraken binnen al deze informatie. Hij was ook erg afhankelijk van PSD/JWW om zaken in handen te nemen en tot een goed einde te brengen. Vaak had hij geen idee wat hij moest doen, ondanks dat het meermaals werd besproken.”

Verzoeker heeft overigens nauwe banden met zijn zoon en zijn ex-partner, voor wie hij zijn best doet en wie zijn drijfveren zijn om beter te worden. Zie o.a. pg. 3 van het voornoemde verslag waarin de gevoelens van verzoeker en diens zoon worden besproken.

“Betrokkene heeft het zeer moeilijk sinds deze herroeping, met name gezien het contact met zijn zoon sindsdien is stopgezet. Dhr. C.(...) vertelt zijn zoon en bij uitbreiding ook de moeder van zijn zoon op de hoogte te hebben gebracht van het tuchtrapport, hij stelde niet te willen liegen over de reden van de herroeping. Zijn zoon is 7 jaar en was danig teleurgesteld dat hij niet meer met zijn vader wou spreken. Aanvankelijk stelde betrokkene dat hij zich zou focussen op zichzelf en zijn detentie, dit in plaats van zijn familie, om het voor hem draaglijker te maken. Echter merken we dat het gebrek aan contact met zijn zoon

toch doorweegt. Betrokkene probeert regelmatig contact op te nemen met hem, ook via zijn ouders, maar de voortdurende afwijzing maakt het zwaar.”

Verder heeft hij ondanks zijn daden, wel inzicht in de problematieken en de schade die hij zou hebben aangericht aan de slachtoffers. Dit blijkt ook uit de werkbereidheid die hij heeft om zijn slachtoffers te kunnen vergoeden.

“In december liet Moderator weten dat D.(...) een toekenning kreeg om 145u te werken via het Herstelfonds. Zelf geeft hij er de voorkeur aan om dit uit te voeren bij Ibogem Melsele, gelegen in dezelfde straat als PI Beveren. De procedure stelt dat hij zes maanden de tijd heeft om dit werk aan te vatten, tot juni 2025, maar dit kan eenmalig verlengd worden voor een periode van opnieuw zes maanden.”

Dit blijkt ook uit pg. 4:

“Betrokkene meent dat hij zich ten aanzien van het slachtoffer slecht voelt. Wanneer hij zich zou verplaatsen in het slachtoffer, meent hij dat hij zich niet goed zou voelen.”

Verzoeker vertoont wel degelijk spijtgevoelens ten aanzien van de slachtoffers en zijn familie. Hij heeft zijn netwerk nodig om beter te worden van onder meer zijn verslavingsproblematiek. Zie pg. 7-8:

“Heden meent D.(...) spijt te hebben en zich te schamen ten aanzien van zijn ex-partner en zijn zoon. Zij zullen in de toekomst zijn motivatie vormen om geen nieuwe feiten te plegen. Doch waren zij er ook ten tijde van de feiten en was dit niet voldoende om hem te weerhouden. Betrokkene wist zowel zijn gebruik als het plegen van feiten verborgen te houden voor zijn netwerk.”

Nogmaals dient herhaald te worden dat verzoeker een lichte verstandelijke beperking heeft, impulsief is en hij een slechte coping heeft. Context en dus zijn banden in België dan ook noodzakelijk zijn om hem in het dagelijkse leven te ondersteunen. Hem aan zijn lot overlaten in Slovaakse zal hem allerminst ten goede komen.

“Verder ervaart men betrokkene als eerder immatuur en zijn er aanwijzingen voor de mogelijke aanwezigheid van een lichte verstandelijke beperking. Het gedrag van betrokkene kan niet geheel worden toegeschreven aan zijn ‘onvolwassen zijn’. Daarnaast vinden we volgende persoonlijkheidskenmerken terug: impulsiviteit, opportunistisch, beperkte coping, lak aan de regels, leugenachtig, agressiecomponent, weinig/geen probleeminzicht.

Antisociale cognities

Criminaliteit beschouwde hij als een manier van overleven of een snelle oplossing voor zijn problemen en het onderhoud van zijn verslaving.

Betrokkene identificeerde zich met antisociale peers en hun waardenkader. Hij liet zich lijden door zijn verslaving en zijn constante zoektocht naar de financiële middelen om deze in stand te houden.

Er werden vragen gesteld bij de intelligentie van betrokkene. Hij volgde in zijn gehele schoolcarrière buitengewoon onderwijs en is er geen sprake van werkervaring. In het kader hiervan werd de SCILL afgenomen, een screeningsinstrument om een indicatie te geven wat betreft de aanwezigheid van een verstandelijke beperking. Hieruit konden we opmerken dat er mogelijk sprake is van de aanwezigheid van een lichte verstandelijke beperking.

D.d. 17.05.2021 volgde er een multidisciplinaire teambespreking bij PSD Merksplas. Ze ervaarden betrokkene in eerste instantie als onvolwassen, maar vroegen zich wel af of hij louter onvolwassen is of er ook sprake is van antisociale kenmerken. Binnen zijn persoonlijkheid kunnen ze impulsiviteit, opportunistisme, beperkte coping, lak aan regels, leugenachtig, agressiecomponent en weinig/geen probleeminzicht weerhouden. Wat hen deed vermoeden dat het verder gaat dan louter immaturiteit. [...]

Antisociaal netwerk

Voor betrokkene waren voornamelijk zijn (nu ex-)partner, moeder en schoonbroer belangrijk. Geen van hen had contacten met justitie. Het betreft hier een andere schoonbroer dan deze die hem in aanraking bracht met marihuana (zie verder). Zijn eigenlijke broer verblijft in de gevangenis omwille van diefstallen en zou een straftotaal van ongeveer 6 jaar hebben. Betrokkene had dan ook geen contact meer met hem. Op heden verblijven ze in dezelfde gevangenis. Met zijn zussen heeft hij soms nog contact. Zijn gehele familie is op de hoogte van zijn detentie.

Heden heeft D.(...) geen contact meer met zijn vrienden, gezien hij deze beschouwd als ‘slechte’ vrienden. Hij verduidelijkt dat deze gelinkt zijn aan het drugmilieu. Hij heeft afstand van hen genomen en volgens betrokkene zullen zij dit respecteren. Ze wonen voornamelijk in Antwerpen en Ronse en betrokkene meent dat een toevallige ontmoeting zich niet vaak zou aandienen en dat hij ervan overtuigd is dat hij toch geen contact meer met hen wenst. Hij wil zich focussen op zijn eigen gezin en er in de toekomst kunnen zijn voor zijn zoon.

[...]

b)

Verzoeker wil zich focussen op zijn gezin onder wie zijn minderjarige zoon.

Daarnaast onderhoudt hij goede banden met zijn ouders en broers en zussen.

Hij heeft met hen meer dan gewone affectieve en emotionele banden gezien hij zelf geen diploma heeft en geen eigen woonst. Hij is dus van hen afhankelijk, zowel financieel als emotioneel.

Dat verweerster dan ook stelt dat er geen enkel bewijs is van afhankelijkheid en een beschermen waardig gezinsleven, is volledig incorrect.

Nogmaals: men weet dat verzoeker bij zijn gezinsleden moet inwonen gezien het gebrek aan eigen woonst. Hij probeert dan wel zelf een woning te vinden, al is dit dus nog niet gerealiseerd.

Verder rekent hij op de materiële steun van zijn gezin, dewelke hij bij terugleiding naar Slowakije niet zou kunnen krijgen.

Hij kan er geen woning krijgen, of steun krijgen in het dagelijkse leven gezien zijn familie er niet is. Stellen dat zij gemakkelijke zouden kunnen reizen naar Slowakije is zeer kort door de bocht gezien verweerster hen dan eigenlijk zou dwingen op en af te reizen om verzoeker te zien of te steunen en daarvoor steeds zou moeten betalen, ondanks het feit dat zij verblijfsrecht hebben in België en dus een beschermenswaardig privéleven conform artikel 8 EVRM moeten kunnen genieten in België.

Verzoeker heeft geen netwerk in Slowakije en is door zijn verstandelijke beperking en verslaving niet in de mogelijkheid om zijn privéleven verder te zetten of opnieuw op te bouwen in het land van herkomst.

Verzoeker erkent dat hij een hobbelig parcours heeft afgelegd in België, toch kan niet gesteld worden dat er sprake is van 'desintegratie in België'.

Verzoeker heeft zich niet wetens en willens afgekeerd van de Belgische samenleving zoals verweerster poneert in de bestreden beslissing pg. 14. Verzoeker heeft dan wel de feiten gepleegd, het was in het kader van een verstandelijke beperking én verslavingsproblematiek.

Verweerster heeft hiermee té weinig of geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Hij verwijst tenslotte naar rechtspraak van uw Raad van 25/04/2025, zaak nr. 325 856 waarin uw Raad enigszins erkende dat een persoon in de gevangenis na zijn vrijlating enige tijd afhankelijk zou zijn van zijn moeder en zus. Dat hij geen werk had en ook geen financiële inkomsten om voor een eigen woning te zorgen. Dat hij bijgevolg bij zijn moeder moest gaan wonen. Dat de afhankelijkheidsband met moeder duidelijk aangetoond was hiermee en de verweerster klaarblijkelijk geen zorgvuldig onderzoek had gepleegd wat dit betreft.

Verzoekers situatie is dezelfde, hij is kwetsbaar en afhankelijk.

Verzoeker onderlijnt dan ook nog eens zijn kwetsbaarheid ten aanzien van het land van herkomst.

4.3.2. Kwetsbaar profiel verzoeker tav Slowakije

Verzoeker is een jongeman met een verstandelijke beperking. Hij is daarnaast ook Roma, een minderheidsgroep dat vaak wordt geïsoleerd.

Roma worden heel vaak gediscrimineerd in Slowakije waardoor vele rechten van hen in het gedrang komen. Zie oa:

- <https://www.amnesty.nl/actueel/bulgarije-en-slowakije-discrimineren-roma-bijcorona-aanpak>
- https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/da/ip_23_2249#:~:text=The%20discrimination%20of%20Roma%20children,point%20increase%20compared%20to%202016.

-

<https://www.amnesty.eu/news/eu-must-fight-root-causes-of-racial-discrimination-against-roma-children-in-slovak-education/>

-

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/05/slovakia-failure-to-address-roma-discrimination-puts-slovakia-on-collision-course-with-european-court-of-justice/>

- [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/648778/IPOL_STU\(2020\)648778_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/648778/IPOL_STU(2020)648778_EN.pdf)

Zo kan het zijn dat bepaalde medische opvolging moeilijker wordt of niet wordt geboden aan hen. Nochtans heeft verzoeker met het oog op een herstel, nood aan opvolging en omkadering voor zijn verslavingsproblematiek.

Zonder context of enkele zekerheden kan verzoeker onmogelijk terug keren naar Slowakije, hij zou er een 'vogel voor de kat zijn'.

Er kan dus onmogelijk verscholen worden achter het principe van wederzijds vertrouwen. Verweerster gaat hierbij dus onredelijk te werk.

Dit wordt ook nog eens bevestigd wanneer verweerster stelt dat ze niet alles onderzocht heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, gezien er nog geen bevel om het grondgebied te verlaten is. Hiermee lijkt ze te stellen dat ze het niet schuwt om verzoeker in een administratieve grijze zone te brengen om zich er ze zo snel en gemakkelijk van af te maken, zonder echt rekening te houden met de persoonlijke, kwetsbare elementen van verzoeker.

Dit wordt wederom bevestigd wanneer zij stelt dat verzoeker niet per se naar Slowakije moet terug reizen, maar hij ook gemakkelijk in andere EU-lidstaten kan gaan wonen als hij er een netwerk zou hebben. Ze stelt dat verzoeker volledig zelfstandig naar een andere staat zou kunnen reizen en er de administratie zou kunnen doen om er legaal te kunnen verblijven. Dat verzoeker dit niet zelfstandig kan en nood heeft aan omkadering en hulp van zijn netwerk wie hij vertrouwt en wie een incentive zijn om zijn leven aan te pakken.

4.4. Concluderend

Verzoeker heeft een duurzame band met België gezien zijn duurzaam verblijf in België en de aanwezigheid van zijn kerngezin.

Het is een feit dat verzoeker geen onbeschreven boek is, doch heeft de verweerster het proportionaliteitsbeginsel geschonden door de bestreden beslissing te maken.

Ze heeft namelijk onvoldoende rekening gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel en heeft zich voornamelijk gaan focussen op zijn daden en veroordelingen waardoor ze hem tracht af te schilderen als een

slechte man die een waar gevaar vormt voor de maatschappij. Ze vergeet daarbij dat verzoeker zich liet leiden door zijn verslavingsproblematiek, aangevuld door zijn verstandelijke beperking en dat hij hierdoor nood heeft aan structuur en omkadering. Dat zijn familie in België hem dat enigszins kan bieden. De bestreden beslissing is te verregaand ten opzichte van het doel dat verweerster tracht te bereiken. Verzoekers verblijf kan dus niet worden beëindigd. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een deelnameattest van een sessie “*Drugs de baas?*” van 14 november 2024 tot en met 19 december 2024 in de gevangenis te Beveren, 2 betalingsopdrachten op naam van verzoeker op 24 april 2024 en 26 mei 2024 en een standaardverslag met oog op uitgaansvergunning opgesteld door de Psychosociale Dienst van de gevangenis van Beveren op 4 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

3.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 44*bis*, §2 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 44*bis*, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt hierbij het volgende:

“§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.9. Verzoeker betwist nergens in zijn middel dat hij door zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In de beslissing overweegt de minister het volgende:

“U toont zich volstrekt niet in staat om zich aan de wet te houden en lijkt geen enkel besef te hebben van de impact van uw daden op uw slachtoffers en de samenleving. Inbraken zijn bijzonder zware delicten die direct raken aan de persoonlijke levenssfeer van de bewoners en aan de openbare veiligheid. Ze veroorzaken zware economische schade, en vaak onherstelbare morele schade aangezien persoonlijke en emotioneel waardevolle bezittingen verloren gaan. Mensen raken door woninginbraken niet enkel hun bezittingen kwijt, maar ook het gevoel dat ze thuis veilig zijn. Dit wordt nog eens vergroot wanneer de inbraak plaatsvindt terwijl de bewoners thuis zijn. Woningen zijn bij uitstek de plaats waar men zich veilig moet kunnen voelen. Elke schending hiervan is een zware aantasting van het recht op eerbiediging van de woning. Hoewel er bij de woninginbraken geen fysiek geweld werd vastgesteld, zijn het massale karakter, de hardnekkigheid, en de maatschappelijke schade dermate ernstig dat het geheel aan feiten wel degelijk moet worden beschouwd als zeer zware criminaliteit. In uw geval zijn er meerdere elementen die de zwaarwichtigheid van de feiten onderstrepen. Het voortdurende recidiveren, het groot aantal betrokken slachtoffers, de manifeste afwezigheid van enige structurele gedragsverandering, het gebrek aan welgemeend spijt en ontbreken van re-integratie-inspanningen, maken de gepleegde misdrijven zo problematisch dat zij als zeer zware criminaliteit worden aangemerkt. Het gegeven dat u een drugsproblematiek hebt en tevens werd veroordeeld voor drugsfeiten, onderstreept de zwaarwichtigheid van uw crimineel gedrag des te meer.

Uw gedrag geeft blijk van een aanhoudende criminele persoonlijkheid. Dit blijkt niet alleen uit uw strafrechtelijke veroordelingen maar ook uit de vonnissen tot toekenning én afwijzing van verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten. Het voortzetten van criminele feiten tijdens voorlopige vrijheden, elektronische toezicht of na reeds opgestelde processen-verbaal, toont een duidelijk gebrek aan inzicht en moreel besef. Uw gedrag in detentie en tijdens de verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten laat zware tekortkomingen zien. Geen enkele justitiële tussenkomst heeft u kunnen weerhouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Dit getuigt van een asociale en gevaarlijke ingesteldheid, zonder enig respect voor de rechtsregels of maatschappelijke normen. U toont zich volstrekt niet in staat om zich aan de wet te houden en lijkt geen enkel besef te hebben van de impact van uw daden op uw slachtoffers en de samenleving. Hoewel u wel spijtbetuigingen hebt gedaan, wordt daaraan geen geloof gehecht, aangezien uw gedrag hiermee niet overeenstemt.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Noch uit stukken die u heeft voorgelegd, noch uit stukken uit uw administratief dossier blijkt dat het recidivegevaar is geweken nu u bent opgesloten en dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen wanneer u vrijkomt. Uw zwaar crimineel gedrag, zelfs onder toezicht en met strikte voorwaarden, toont aan dat u hardnekkig volhardt. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag, die afbreuk zou kunnen doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.”

Verzoeker toont niet aan dat de minister op basis van de ernst en de frequentie van de gepleegde feiten en op basis van het recidiverisico op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde in de zin van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet: *“Er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”*

3.10. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing niet naar recht is gemotiveerd omdat geen rekening zou zijn gehouden met zijn individuele omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM, in samenhang gelezen met het hierboven geciteerde artikel 44bis van de vreemdelingenwet. In dit verband betoogt verzoeker vooreerst dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent zijn gezondheidssituatie, wat nochtans vereist is luidens het hierboven geciteerde artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet.

3.11. De bestreden beslissing stelt evenwel het volgende in verband met verzoekers gezondheidssituatie:

“U hebt geen elementen ingevuld op de vragenlijst met betrekking tot uw gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de onderhavige beslissing.”

In zoverre verzoeker zich thans wenst te beroepen op zijn verslavingsproblematiek in het kader van zijn 'gezondheidstoestand', kan de Raad enkel de vaststelling van de minister bevestigen dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst 'hoorrecht' nergens gewag maakte van enige medische problematiek. De vaststelling van de minister vindt steun in de gegevens van het administratief dossier, waarin de ingevulde vragenlijst 'hoorrecht' van 5 maart 2025 is opgenomen. Het valt op dat de hoofding van de vragenlijst werd ingevuld door verzoeker, maar de antwoorden op 19 maart 2025 door zijn raadvrouw werden geformuleerd. Bij de vraag of verzoeker lijdt aan een ziekte die hem zou belemmeren om naar zijn land van herkomst terug te keren, werd "Nvt" vermeld. Verzoekers verslavingsproblematiek werd nooit eerder aangegrepen als een 'medisch' gegeven dat de beëindiging van het verblijf in de weg zou staan.

In weerwil van deze eerdere verklaringen stelt verzoeker thans dat hij wél nood heeft aan (medische) opvolging om zijn drugsverslaving onder controle te houden. Zijn huidige bewering wordt echter tegengesproken door de stukken die hij zelf bij zijn verzoekschrift voegt. Hij verwijst immers naar een verslag van de Psychosociale Dienst van de gevangenis van Beveren van 4 maart 2025 (Verzoekschrift, bijlage 4), waarin wordt ontkend dat de betrokkene een begeleiding inzake druggebruik noodzakelijk achtte. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de minister bepaalde medische elementen onvoldoende zou hebben onderzocht in functie van de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Uit het voormelde verslag van de Psychosociale Dienst van 4 maart 2025 blijkt dat verzoeker sinds zijn detentie medicamenteus wordt behandeld met het *antidepressivum* 'Sertraline'. In zijn middel merkt de Raad op dat dit verslag niet eerder ter beoordeling aan de minister werd voorgelegd. De minister is geen partij in het kader van de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) met het oog op een uitgangsvergunning, zodat deze laatste niet automatisch op de hoogte is van de inhoud van deze rapporten. Nergens elders wordt melding gemaakt van deze medicamenteuze behandeling en het is onduidelijk op welke wijze dit een invloed zou hebben op de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker koppelt de opvolging van zijn verslavingsproblematiek, die versterkt wordt door zijn verstandelijke beperking, aan de terugleiding naar zijn land van herkomst, terwijl deze op basis van de bestreden beslissing niet aan de orde is.

3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dat inhoudelijk identiek is aan artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) waar verzoeker eveneens naar verwijst, luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. :
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.13. Verzoeker beroept zich op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met de overige leden van zijn gezin, met name met zijn minderjarig kind, zijn ex-partner, tevens de moeder van dit kind en met zijn ex-schoonmoeder die thans instaat voor de dagelijkse zorg voor zijn minderjarige zoon. Volgens verzoeker blijkt uit zijn strafdossier dat hij voorheen heeft samengewoond met zijn gezinsleden en dat zij toen een nauwe band hebben opgebouwd. Bovendien zou de zorg voor hun gemeenschappelijk minderjarig kind D. H. bijdragen aan een band tussen verzoeker en zijn ex-partner. Verzoeker is van mening dat de band tussen

hem en zijn minderjarige zoon geminimaliseerd wordt omdat deze laatste bij zijn grootmoeder inwoont en omdat verzoeker nooit de voornaamste zorgdrager zou zijn geweest.

Zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn middel, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het bestaan een beschermenswaardige gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt voorondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de minister van oordeel is dat er in onderhavige *casus* vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het vermoeden van een daadwerkelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon. De minister wijst hierbij op verzoekers verslavingsproblematiek, het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, het feit dat zijn zoon bij zijn ex-schoonmoeder woont en het gegeven dat hij nooit de voornaamste zorgdrager is geweest voor zijn zoon. Verzoeker betwist niet dat zijn zoon bij zijn schoonmoeder werd ondergebracht om hem een stabielere omgeving te bieden. Gedurende zijn detentieperiode zou verzoeker slechts een drietal keer het bezoek hebben gekregen van zijn minderjarige zoon, waardoor de fysieke contacten de voorbije jaren zeer beperkt bleven. Verzoeker beweert weliswaar dat hij regelmatig telefonisch contact onderhoudt met zijn zoon en geregeld *videocalls* inlast, maar hij legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor.

3.14. De Raad stelt vast dat er in verzoekers geval geen sprake is van een effectieve samenwoning met zijn minderjarige zoon, maar dat ook verdere aanwijzingen van een affectieve en/of financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon ontbreken. Er ontbreken ook gegevens over een eventuele afhankelijkheidsband met zijn ex-partner of zijn schoonmoeder. In de beslissing wordt daarom gesteld dat de band met zijn ex-partner en met zijn ex-schoonmoeder niet als beschermenswaardig kunnen worden aangemerkt. De minister wijst er in zijn beslissing op dat verzoeker volgens zijn huidige detentiefiche pas strafeinde zou bereiken op 11 juni 2030, waardoor zijn zoon dus in ieder geval nog jarenlang zonder verzoekers dagdagelijkse aanwezigheid zou moeten leven. Verzoeker toont niet aan dat de minister kennelijk onredelijk te werk ging door, gelet op zijn bijzondere situatie, vraagtekens te plaatsen bij het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven met zijn minderjarige Belgische zoon:

“Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Uit het strafdossier blijkt dat u regelmatig harddrugs gebruikt (heeft). Volgens uw eigen verklaring bent u begonnen met het gebruik van crystal meth op 17-jarige leeftijd. Deze periode valt samen met de geboorte van uw kind. Aangezien u structureel onder invloed was van drugs, waaronder de harddrug crystal meth, kan u in die periode onmogelijk op een veilige, stabiele of verantwoorde manier zorg hebben gedragen voor uw minderjarig kind. Het feit dat u een kind had in België, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. U bent feiten beginnen plegen in 2019, toen uw zoon amper 2 jaar oud was. U pleegde ernstige strafbare feiten, zelfs toen u onder E.T. stond en ook tijdens uw detentie werd u herhaaldelijk betrap op het bezit van drugs. Zoals supra reeds uitvoerig beschreven, werd er bij een fouille op 02.01.2022 in de gevangenis van Merksplas 1,33 gram hasj (inclusief verpakking) op u gevonden. Op 01.11.2022 bezorgde uw eigen moeder u 9,45 en 30,74 gram crack in de gevangenis van Gent en in het vonnis van de SURB d.d. 27.01.2025 wordt vermeld dat u bij terugkeer uit een PV op 06.10.2024 in de gevangenis in Beveren in het bezit van 100 gram hasj gevonden werd (reden waarom uw PV's en UV's werden herroepen). Uw aanhoudende betrokkenheid bij criminele activiteiten en uw blijvend druggebruik getuigen van een structureel gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten aanzien van uw kind. Voor zover uit het dossier blijkt, bent u sinds de geboorte van uw kind nooit de voornaamste zorgdrager geweest: (minstens) tijdens de eerste jaren was u frequent onder de invloed van harddrugs, waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat u, zelfs toen u niet gedetineerd was, nauwelijks of niet in staat was om op een verantwoorde manier voor uw kind te zorgen. In de daaropvolgende jaren verbleef u meermaals in detentie, en tijdens periodes van E.T. verbleef u op het adres van uw moeder, niet op het adres waar uw kind woonde, wat erop wijst dat u ook toen geen structurele zorgrol opnam. Het is bovendien opmerkelijk dat uw zoon al sinds 16.06.2023 niet meer ingeschreven staat op het adres dat u opgegeven heeft. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er heden een hechte band zou bestaan tussen u en uw zoon en dat jullie relatie voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van

uw zoon, of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, of u zijn scholing opvolgt, of u regelmatig en kwaliteitsvol contact heeft, et cetera. U verklaart wel regelmatig te bellen en wekelijks een videocall in te lassen, maar u legt geen stuk voor ter staving zodat dit een blote bewering is die niet wordt ondersteund met een begin van bewijs. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat D.(...) u daar driemaal fysiek bezocht: op 08.11.2019, op 25.01.2020 en op 26.12.2022. Uit diezelfde lijst blijkt dat u tot 19.08.2024 regelmatig virtueel bezoek had van H.(...) A.(...), en ook nog op 16.07.2025, mogelijks was uw zoon daar soms ook bij aanwezig ondanks het gegeven dat zij sinds 03.12.2021 niet meer officieel ingeschreven staat op hetzelfde adres als H.(...) D.(...). Dergelijk contact blijft hoe dan ook mogelijk wanneer u niet langer in België zou zijn. Louter op basis van de door u voorgelegde documenten, kan, gelet op de feitelijke vaststellingen, niet geconcludeerd worden dat er weldegelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u en H.(...) D.(...). U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie heden als effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.”

Verzoeker haalt het ‘hogere’ belang van zijn minderjarige zoon aan en beweert dat deze had moeten worden gehoord. Verzoeker kan evenwel niet worden bijgetreden waar hij beweert dat aan zijn jonge zoon alle kansen worden ontnomen om contact te onderhouden met zijn vader. In de beslissing wordt erop gewezen dat de summier contacten via communicatiemiddelen die verzoeker actueel met zijn zoon onderhoudt ook na de beslissing kunnen worden verdergezet en dat hiervoor zelfs geen verblijf in België vereist is. Bijgevolg levert verzoeker geen enkel begin van bewijs aan van de ‘ontwrichtende impact’ die de beslissing naar zijn zeggen zal hebben op zijn minderjarige zoon. In de bestreden beslissing wordt inzake het ‘hogere’ belang van het kind het volgende overwogen:

“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).”

De beslissing geeft dus wel degelijk blijk van een deugdelijke belangenafweging in het licht van het hogere belang van het kind. De minister wijst erop dat verzoekers zoon hem mits begeleiding van een volwassene, of indien hij wat ouder is op zelfstandige basis, zou kunnen komen opzoeken op de plaats waar verzoeker zich dan zou vestigen, en er bijvoorbeeld de schoolvakanties zou kunnen doorbrengen. Bovendien wordt niet aangetoond dat het hogere belang van het kind meer zou worden gediend door het verblijfsrecht van verzoeker te handhaven terwijl deze gekend is omwille van crimineel gedrag en middelenverslaving. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het belang van de samenleving, dat erin bestaat de openbare orde te vrijwaren, *in casu* opweegt tegen het individuele belang van het kind.

3.15. Verzoeker beroept zich daarnaast op het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn ouders en 7 broers en zussen die allen in België verblijven. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gesteld, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond. Verzoeker beweert weliswaar dat een afhankelijkheidsband bestaat tussen hemzelf, zijn ouders en zijn zus omdat hij tijdens zijn uitgaansvergunningen of elektronisch toezicht bij hen verblijft. Zoals de minister uiteenzet in de bestreden beslissing, vormt dit geen bewijs van een bijzondere band van afhankelijkheid, maar liggen hier praktische overwegingen aan ten grondslag. Bovendien blijkt uit het geheel van de stukken dat verzoeker reeds eerder opnieuw bij zijn ouders ging wonen in het kader van een reclasseringsplan maar dat dit hem er niet van weerhield om opnieuw strafbare feiten te plegen. Het feit dat verzoeker in de gevangenis geen eigen inkomen zou kunnen verwerven, maakt hem evenmin automatisch afhankelijk van zijn ouders en/of broers en zussen. De Raad stelt vast dat de minister geenszins onredelijk te werk ging door te oordelen dat er thans geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn ouders en zijn *siblings* in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn in België verblijvende familieleden.

3.16. In de bestreden beslissing wordt niet enkel het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van verzoeker in twijfel getrokken, maar wordt eveneens overgegaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen

enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de Verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals *in casu* een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In voormelde belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de rechtspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

3.17. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft deze een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.18. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §51 en 53). Zoals hoger uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de minister in de bestreden beslissing overgaat tot zulke belangenafweging. Er wordt concreet uiteengezet waarom verzoekers weinig beschermenswaardig geachte gezinsleven ondergeschikt is aan het belang van de Belgische Staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dat aan de deugdelijk bewezen dreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat meer gewicht wordt gegeven dan aan zijn eventuele gezinsleven op het Belgische grondgebied.

3.19. In een tweede 'middel'(onderdeel) wijst verzoeker op zijn sociale integratie en zijn culturele banden met België. Op dit punt wordt in de bestreden beslissing expliciet verwezen naar de elementen uit artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel legt aan de minister de verplichting op om onder andere rekening te houden met de *“sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

De minister erkent in haar beslissing dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Slowakije van hem enige aanpassing zal vergen, gelet op het gegeven dat hij reeds op jonge leeftijd naar België is gekomen, maar dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat dit onoverkomelijke obstakels zouden zijn. De minister concludeert dat uit niets blijkt dat de banden die verzoeker met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verder in de bestreden beslissing stelt de minister bovendien dat *“er eerder sprake is van een patroon van desintegratie dan van een succesvolle maatschappelijke integratie”*. Dat verzoeker het oneens is met de beoordeling van zijn integratie-elementen, volstaat niet om de beslissing als kennelijk onredelijk of ondeugdelijk gemotiveerd aan te merken.

3.20. In dit middelonderdeel verwijst verzoeker opnieuw naar het verslag van de Psychosociale Dienst om aan te tonen dat hij in de gevangenis was tewerkgesteld en tijdens zijn detentie een meewerkende houding aannam. Hij wijst daarnaast op zijn verstandelijke beperking en meent dat hij zijn bindingen in België nodig heeft als ondersteuning in het dagelijkse leven. Hij beweert dat hij zich wil focussen op zijn gezin en dat hij niet over een netwerk beschikt in Slowakije en door zijn verstandelijke beperking en zijn verslavingsproblematiek niet bij machte is om zijn leven aldaar opnieuw op te bouwen. De Raad merkt op dat verzoeker de pertinente vaststelling van de minister niet weerlegt dat hij ondanks zijn zeer lange verblijf in België geen blijk geeft van een succesvolle maatschappelijke integratie in zijn land van verblijf die het behoud van zijn verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen.

3.21. Verzoeker benadrukt ten slotte dat hij een kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn verstandelijke beperking en zijn etnische Roma-origine, een minderheidsgroep die volgens verzoeker blijkens een aantal internetbronnen in Slowakije vaak gevisieerd wordt. De Raad stipt aan dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst hoorrecht reeds aangaf een terugkeer naar Slowakije te vrezen omwille van zijn Roma-achtergrond. De minister motiveerde naar aanleiding daarvan als volgt in de bestreden beslissing:

“U gaf aan te vrezen in moeilijke levensomstandigheden terecht te komen in Slowakije ten gevolge van systematische discriminatie en sociale uitsluiting van de Roma. Voor de volledigheid wordt reeds vermeld dat hoewel u verwijst naar bronnen die het bestaan van institutioneel racisme tegen Roma-minderheden in Slowakije bevestigen, deze geen betrekking hebben op uw individuele situatie. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van discriminatie of mensenrechtenschendingen ten aanzien van Roma in Slowakije, is onvoldoende om aan te tonen dat ieder individu die tot de Roma-gemeenschap behoort, louter om die reden een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

U hebt de Slowaakse nationaliteit en Slowakije is een lidstaat. Op basis van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten kan men vermoeden dat u in Slowakije geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C- 438/17, Ibrahim, pt. 83). Men kan er dus van uitgaan dat uw grondrechten in acht zullen worden genomen in Slowakije. Er kunnen wel verschillen zijn in de algemene toestand tussen de lidstaten. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting,

tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Het wordt niet betwist of ontkracht dat de socio-economische omstandigheden problematisch en complex kunnen zijn in een andere lidstaat.

Uit artikel 3 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat op een Staat de verplichting rust om een verblijfstitel toe te staan aan een vreemdeling, of -in uw geval- het verblijfsrecht te laten behouden, wanneer deze aanhoudend ernstige strafbare feiten pleegt.

Er wordt benadrukt dat deze administratieve beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en nog geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zal grondig worden beoordeeld op het moment dat er handelingen worden ondernomen om u van het grondgebied te verwijderen.-Het feit dat u nadat u uw straf heeft ondergaan niet langer in België kan blijven omdat u geen verblijfsrecht meer heeft, houdt niet in dat u dient terug te keren naar Slowakije. Het is niet uitgesloten dat u initiatieven neemt om een derde land te vinden waar u kan verblijven.”

Verzoeker lijkt met zijn betoog in verband met zijn kwetsbare positie in wezen de schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren. Deze bepaling stipuleert dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De minister merkt echter terecht op in de bestreden beslissing dat deze enkel een einde stelt aan verzoekers verblijfsrecht en nog geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Vermits de bestreden beslissing aldus geen verwijderingsmaatregel omvat, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Indien er effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan verzoeker die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (*cf.* RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN